TOATE POESIILE

LUI

N. IORGA

ADUNATE
DE
ELEVELE SALE
ȘI
LUCRATE DE
MISIONARELE
M. OPREA ȘI M. BOBU

Vol. II (–1940)

VĂLENII-DE-MUNTE
1940

www.dacoromanica.ro

TOATE POESIILE

LUI

N. IORGA

ADUNATE
DE
ELEVELE SALE
ȘI
LUCRATE DE
MISIONARELE
M. OPREA ȘI M. BOBU

Vol. II (—1940)

VĂLENII-DE-MUNTE
1940

www.dacoromanica.ro

A M U R G

(1921-1940)

www.dacoromanica.ro

FORME NOUĂ

Voiți prefacerea in formă,
Și la atâta gândul vi-i:
Dați ciudățenia informă
Și fără gândurile vii.

Iar, dacă poate să vă pară
Că 'n inovare-ați izbutit,
Cătărăți noul in afară
Doar findcă 'nuntru v'a lipsit.

1921

www.dacoromanica.ro

NU MINȚI

O nu minți! De ce cuvântul: ba,
Când poți tu lucrul însuși a-l schimba?
De ce să vrei crezare falșă a se da,
Când poți să smulgi victoriosul da?

O, nu minți! Căci toate s'or afla,
Când vântul deasa ceață va sufla,
În ceasuri fie oricât de târzii.

Și-atunci cu cine-o să rămâi,
Când tu, ce m'ai mințit așa,
Nu poți nici ție-a te înfățișa?

Oricât ce e mai sfânt ai nesfințit,
Din țerna-i adevărul s'a 'nchega,
Și-un glas grozav în tine va striga:
Tu te-ai mințit!

1921

www.dacoromanica.ro

GRÂU PIERDUT

A sămănat pe lanuri grâu curat Isus
Şi-o parte răsări, iar alta fu pierdută,
Căci pasărea pribeagă, neştiută,
Mâncă din roada care s'a depus.

Şi, când a fast apoi la seceriş,
Apostolii, văzând numai o parte
De strâns, vorbiră ca din carte:
„Cu sămănatul, Doamne, te greşiş'.

Ai răspândit atâta grâu curat,
Şi l-au mâncat netrebnice jivine".
Iar Domnul spuse vorbele senine:
„Doar şi de ele eu m'am îndurat".

1921

www.dacoromanica.ro

VEACURI PIERDUTE

O, veacuri lungi ce ni-ați părut pierdute,
Căci nimeni nu 'nsemnă al vostru mers
Și nu cântă isprava voastră 'n vers,
Nici n'a pus pietrele în linii mute,

Voi n'ați murit. O nu! Trăiți în noi
De câte ori peste ipocrisii
Prin vers de inspirate poesii
Simțim fiorul vechilor eroi.

Sânteți în noi tot veșnicii stăpâni,
Trezind simțirea noastră cea dulceagă,
De câte ori în suflet ni se 'ncheagă
Credința voastră, durilor păgâni.

Sânteți iar vii în creier și în sânge
Oricând de ce e bun și drept vorbim,
Oricând spre țintă dreaptă ne trudim,
Oricând în jertfa sacră viața ni se stânge.

1921

www.dacoromanica.ro

CEL DIN URMĂ

Nu știți de ce bătrânul sălbatec a murit ?
Căci l-au găsit în casa ospățului din urmă,
Un prânz din cele'n care tristețele se curmă :
Stătea trăsnit cu fața lui către Răsărit.

Era de mult în prada durerilor ascunse,
Și 'n zilnica lui trudă, o pâne culegând,
Îl tot mâncase parcă un singur și greu gând :
Părea că ochiu-i cată spre cele nepătrunse.

Atâția din prieteni au vrut să-i afle leacul
La ceia ce îl roade adânc, necontenit.
Avea, ca să răspundă, un zimbet ostenit,
S'ar crede că-i un blăstăm ce l-ar vrăji, saracul.

Apoi, în ziua care n'a mai avut un mâne,
El s'a închis cu albul ce l-a iubit mai mult,
„Ți-aș spune o poveste în taină". — „Te ascult" :
„— Dar Domnul te ferească s'o dai pe guri păgâne !

www.dacoromanica.ro

Cu mine-un neam viteaz și mare se încheie ;
Dorisem ca soția să-mi deie un urmaș.
S'a dus fără de roadă'n al zeilor sălaș :
Din focul cel puternic sânt ultima scânteie.

Mi-i sufletul un chivot plin tot de lucruri sfinte,
Povara lor eu singur pe lume o mai port,
Și nu vreau să rămâie, odată ce-oiu fi mort
Ne mai împărtășită la alții înainte".

Și-a spus de alte vremuri, păstrate prin poveste,
De luptele în codri ce-au fost tăiați întregi,
De munca pentru roadă, de truda pentru legi,
De-atâta vitejie cum astăzi nu mai este.

Prin el trăiau voinicii și șefii, vrăjitorii :
Păreau că din morminte prin graiul lui răsar,
Că patimi adormite în sufletu-i tresar
Și iar se 'ntorc în lume cei vechi, triumfătorii.

Adesea glasu-i tare suna ca la războaie,
Și alte ori atâta de dulce și de'ncet,
Vorbind de lucrul care-i mai sfânt și mai discret,
Și-a plâns și lacrămi calde, din ochi curgând șiroaie.

www.dacoromanica.ro

— „Povestea cea ascunsă de orişicine iat'o :
Avut-am un rost mare şi straşnic pe pământ,
Şi mâni mă duc cu pace'n al neamului mormânt,
Când voiu fi gol de taina ce mi-a încredinţat-o".

Văzutu-l-au atuncea căzând, aşa cum cade
Copacul cel din urmă din codrul curăţit,
Când spiritul de pază din el s'a despărţit :
Aşa se lămureşte năprasnica lui moarte.

1921

www.dacoromanica.ro

NEMURIRE

În biata lor țărână să nu-i căutați pe morți,
Ci 'n fapta lor: nu 'ncape gândirea într'o groapă.
De nu mai vede ochiul rămas orb supt pleoapă,
Prin noi tot el pătrunde a' neștiinții porți.

În lanul ce se 'ntinde supt soarele de-amiazi
Trăiește în lumină cel ce-a brăzdat pustiul:
Din vremea lui departe întinde până azi
Un dar în care este tot dânsul, veșnic viul.

Te 'ntrebi de ce pădurea se clatină 'n amurg,
De ce ca o șoptire de glas te înfioară:
Vorbesc întâii ctitori, cei ce nu vor să moară:
Tot ei și 'ntind ființa prin zilele ce curg.

În fiecare casă un spirit e ascuns;
Îl doare când ruina se 'ntinde peste dânsa.
Prin ziduri o durere străveche parcă plâns-a:
E cel din urmă lucru de sufletu-i pătruns.

www.dacoromanica.ro

Clădirile de State se apară mereu,
Chiar slabi de-ar fi aceia ce ţin o arm'n mână,
Tot prin aceia cari se luptă să rămână
Ce-a fost zidit odată cu-atât amar şi greu.

Şi, dacă'n înghebarea ce pe-o hârtie-o laşi
Un suflet mai puternic se mişcă în cuvinte,
El este-al celor cari cu falnica lor minte
Trăiesc în orice cântec pe buze de urmaşi.

1921

www.dacoromanica.ro

INIȚIAȚII

În noaptea lumii noastre plină
De-atâta sete de lumină,
Voi scrisul vostru-l descântați,
Subtililor inițiați.

Născuți pentru'un mai larg avânt,
Sofisticați al vostru cânt,
Și, pentru un popor meniți,
Servanți de clice deveniți.

Și v'a rămas din cerul tot
Doar între strașine un cot,
Iar din întreaga poesie
O pană doar la pălărie!

1927

www.dacoromanica.ro

MELANCOLIE

E cerul sur și greu și ud,
O jucărie-a unui zeu zălud,
Și trece-un car și alte multe, –
Un zgomot vag, și nimeni nu-l aude.

E totul ca un sunet de departe,
Și, Doamne-mi vine-așa un dor de moarte....

1929

www.dacoromanica.ro

FRÂNTURI DE EVANGHELII NEȘTIUTE

I.

Când fură să-l așeze pe cruce'ntre tâlhari
Și ei, uimiți de-acela pe care cei mai mari
Li l-au fost dat tovarăș la moartea cu rușine,
Se dară intr'o parte, vorbind: – Eu am furat.
– Al doilea: – Eu viața altùia am luat.
Dar tu, te 'ntreb, ucis-ai și tu pe cineva?
Furat ai o avere ce nu era a ta?
– Eu am furat păcatul din voi, și l-am ucis.

II.

Când El speriè pe ràbini cu'nțelepciunea Lui,
Făcând să se umbrească mândria Templului,
Și-a fost mutit c'un zimbet trufașul fariseu,
I-au spus mirați aceia ce nu-l știu Dumnezeu:
– De unde-așa de tânăr, copile, poți să'ntreci
Tot ce-a lăsat știința în minți bătrâne, reci?
Iar Domnul, cu același surâs, răspunse-așa:
– Să nu se inspăimânte știința mare-a ta:
Eu știu tot ce din carte de mult a dispărut.

1929

www.dacoromanica.ro

ÎNCERCĂRI DIVINE

I.

De ce să mori, o Doamne?, apostolul i-a spus,
Tu care ești alături de Tatăl nostru sus?
De ce să fii aice un mort întins în giulgiu?
Iar Domnul zise'n vorbe căzând încet ca fulgi
De raze pe 'ndoiala lor plină de păcate:
– Voiu merge în mormântu-mi rănit și plin de sânge
Ca să aflați că nu e iertat pe morți a-i plânge,
Ci că, atunci când însumi ca voi putuiu să mor,
Exist' o nemurire deschisă tuturor.

II.

Satan veni'n deșertul de foc să ispitească
Pe Domnul când, departe de patima lumească,
Vedea 'n singurătate sa ce-l mai aștepta.
– Nu ești aici, dușmâne, în stăpânirea ta,
Ci eu domnesc pe toate și lucruri și ființe,
Împart la orișicine aceleași suferințe
Și mă răsbun pe cine de sus m'a prăbușit.
Iar Domnul râse-atuncea de-un râs înăbușit:
– Eu duc cu mine Cerul oriunde mă cobor.

1929

www.dacoromanica.ro

NEMURIRE

Zădarnic e plânsul că moartea-i aproape,
Că piere comoara cea strânsă'n dureri,
Că intri'n cuprinsul eternei tăceri
Cu ochiu fără raze căzut supt pleoape.

Aceiași vïață va fi în alt rost:
Azi voi fără mine și mâne iar eu,
Lăsând doar în urmă balastul cel greu
Al zilelor care odată au fost.

Un val piere'n mare și iată alt val,
Aceiași mișcare, doar locul se schimbă,
Precum cu schimbare furtunile bat;
Dar nu-i altă mare și nu e alt val.

1929

www.dacoromanica.ro

PRIVELIȘTI ITALIENE

I.

Plutește în văzduhul sur glas de clopote,
Li 'mprăștie blândeța dominatoarea turlă:
În față-i, ca mânia a zece draci ce urlă,
A fabricii osândă zvâcnește 'n ropote.

Durerea omenirii într'însa se închiagă,
Dar, pentru ca infernul să nu fie întreg,
E bine să păstreze acei ce înțeleg
Pe lâng'un turn ce strigă acel care se roagă.

II.

Palatu-i gol: rugină pe zăbrele
Și marmura cojită se 'negrește.
Mușchiu nou pe cadrul ușii rupte crește,
Și-s putrede pripoanele de caravele.

Către ferești ce nu pot să se 'nchidă
Canalul strâmt nu 'nalță niciun zvon,
Dar mândru ca un doge pe balcon
Un porumbel domnește 'ntr'o firidă.

www.dacoromanica.ro

III.

Sirepi de bronz încununând fațada,
Bisericii scăldate 'n mosaice,
Vă amintiți voi încă prada
Bizanțului ce v'a adus aice?

Nu mai e cruce 'n Sfânta Sofie,
Cuprinsă astăzi între minarete,
S'au șters și sfinții toți de pe părete:
Căzută-i supt păgână 'mpărăție.

În loc de paza Maicii Domnului
Și-a arhistrategilor sfinți înarmați
Acuma, supt barbării aciuați,
Plutește numai vraja somnului.

Dar, când din Răsărit mai vine-un vânt
Și 'n el plutesc mirezmele de mare,
Nu vă cuprinde oare o 'nfiorare,
Nu vi se zbate'n nări un nou avânt?

1929

www.dacoromanica.ro

CREZ

Era altfèl decât ceilalţ'
Legaţi în crez de-acelaşi lanţ,
Şi nu era in templu loc
Pentru un gând fără soroc.

Odată insă omul rar
Întră de-a dreptul în altar
Şi se ruga 'n cuvinte care
Nu sânt cuprinse în tropare:

– Eu nu te cumpăr, nu te vând,
Nu-ţi spun pe nume orişicând:
Eu la durerea-mi nu te chem,
De tine, Doamne, nu mă tem.

Te văd în mine şi mă simt
În tine eu, hleab de pământ,
Şi fiindcă te simt întreg,
Nu caut să te înţeleg.

www.dacoromanica.ro

Tu rugăciunea de-orice zi
În vorbe n'o vei auzi,
Dar ce-ai făcut dumnezeiește
Cu mine 'n orișice zi crește.

Cu ceia ce-am adăugat
Eu, Ție, Doamne, m'am rugat...
Și, creator la locul mieu,
Mă simt și eu din Dumnezeu.

...Biserica se rupse 'n două ?
Nu : se făcu o alta nouă,
Și soarele în ea privia
Și zi și noapte, pururea.

1931

www.dacoromanica.ro

TE VĂD...

Te văd ades', de şi ne-ai părăsit,
De şi pământul greu te-a înghiţit,
Dar tu trăieşti şi creşti şi ni vorbeşti în noi,
Tu singură fiind în amândoi.

Odată dulce mai erai în casă,
Supusă, zimbitoare şi frumoasă:
Acum tot ce a fost pământ în tine
S'a risipit şi eşti întreagă 'n mine,

În mine şi în noi cei doi şi în noi toţi:
Să ni vorbeşti cu glasul nu mai poţi,
Dar nici să moară umbra ta albastră
Decât odată şi cu moartea noastră.

1931

www.dacoromanica.ro

CAD DE PE RAMURI....

Cad de pe ramuri galbene foi.
Trunchiul închide seva în sine.
El mai trăiește ; ceasul lui vine !
Astfel se duce vremea 'n șivoiu.

Așa ne ducem la rând și noi.
Azi unul singur, mâne noi toți :
Să 'mpiedeci mersul morții nu poți.
Anii vieții... galbene foi !

Și, când sfârșit-ai sumețu-ți mers,
Te 'ntorci în mărețul univers,
Și picătura-ți printr'un nor
Revine iarăși la izvor.

Așa din gândul omenesc
Curente multe se ivesc,
Dar se întorc cu jind și dor
La sufletul înoitor.

1931

www.dacoromanica.ro

DOR DE MOARTE.

E cerul sur şi greu şi ud :
E jucăria unui zeu zălud,
Şi trece-un car şi-alt car şi alte multe,
Un zgomot vag, şi nimeni nu-l aude.

E totul ca un vuiet de departe,
Şi, Doamne-ţi vine-aşa un dor de moarte....

1931

CREDINȚA

El nu credea, căci se lăsa
Furat de cugetarea sa,
Iar Domnul se milostivi :
Măreț in somnu-i se ivi.

Iar el cu sufletul mișel
Strigă : „Ești tu, ori mă înșel ?!
Aș vrea să cred, însă nu pot".
—„De m'ai iubi, ai crede tot".

1931

www.dacoromanica.ro

GRIJA

La orișice leagăn o Grijă păzește :
O clipă nu pierde pe cel ce odată
Simți-va asupră-și povara ei toată,
Povara ce 'ntr'una, mereu, se mărește.

La orișice vreme ea naște dureri,
Se 'mbracă'n o mie de forme, se schimbă,
Vorbește în orișice ceas altă limbă,
Dar azi e aceiași cum fuse și ieri.

Îți merge pe urmă când viața-i mai dulce,
În clipa plăcerii ea varsă otravă,
Îi vezi pretutindeni icoana firavă :
Pe perna odihnei ea vrea să se culce.

Și, când ea simțește că victima-i moare,
Se plânge flămândă că prada-i s'a dus
Odată cu viața ta care-a apus
Și cată un leagăn, spre dânsul să zboare.

1931

www.dacoromanica.ro

CASTELUL TOSCAN

Castel toscan cu zidurile rupte,
Tu ce cuprinzi cenușa morților
Cari-au căzut în preajma porților
În încleștarea grea a vechii lupte,

De ce te plângi acum de multă pace?
O nu! Aceiași ură este în cetate,
Dar om cu om de mult nu se mai bate
Decât prin lașa intrigă dibace.

O, cuib etrusc, care-ai rămas de strajă
Și n'ai comori în sama ta acum,
Ci ai rămas ostaș pierdut pe drum,
Închis în zalea ta ca într'o coajă,

N'au morții tăi nimic din vechea vrajă
A legii de 'ntunerec și de taină,
Ca să scăpăm de strâmta vremii haină
Și să ieșim din putrezita-i coajă?

1931

www.dacoromanica.ro

SĂRACE DE URMELE MELE...

Sărace de urmele mele:
Atâtea ce duc către stele
Și-atâtea spre brazdele grele.
În truda mea cât m'am zbătut,
Pe toate eu le-am străbătut, —
Afară de drumul bătut.

1931

www.dacoromanica.ro

NOROCUL

– Bade, vin din loc departe,
Multă lume mă desparte,
Și mi-i dorul tot mereu
Să apuc ceva și eu.

– Mai așteaptă dumneata:
Ai răbdat, îi mai răbda,
Că nu-i cale orișicui
La vadul norocului.

1931

www.dacoromanica.ro

PESTE MOARTE...

Pe lanuri copiii culeg.
Un zimbet e cerul întreg,
Și bate un vânt cobitor
Pe ultime flori care mor.

E ceasul de moarte acum,
O, flori care mâni veți fi scrum,
Și ceia ce-odată a fost
Pe veci și-a pierdut al său rost.

Dar floarea răspunde, murind:
— În mic cele mari se cuprind,
Un bob de sămânță rămâne:
E 'n el toată floarea de mâne.

Și voi, cari stați să muriți,
Puteți adormi mulțămiți:
Un gând după voi de lăsați,
Prin el în alt trup înviați.

1932

www.dacoromanica.ro

NEREIDA TOAMNEI

Cer de toamnă potolit.
Ceaţă albă 'n fund de zare:
Când apare, când dispare
Peste luciul adormit

Nu,— acolo s'a ivit
Nereida 'n albe spume,
În albaştrii ochi cu glume,
Şi in zimbet s'a topit.

1932

www.dacoromanica.ro

SINGURĂTATE

Pe munți se strecoară a lumii văpaie,
Miroase pădurea a brad și a ploaie
Și sufletul care spre dânsa revine,
E singur cu sine.

1932

www.dacoromanica.ro

RÂUL

Vorbia un râu către izvor:
— Eu sânt un veşnic călător:
Tot alte ţeri le văd mereu,
Şi veşnic sânt acelaşi eu.

Pe când tu, biete sărăntoc,
Rămâi legat de-acelaşi loc:
De nicăiri nimic nu-ţi vine,
Şi te găseşti numai cu tine.

Răspunse tainicul izvor:
— O tu, viteaz şi dârz fecior,
Prin orice locuri te-ai ţinea
Te 'mpinge totuşi apa mea.

1932

www.dacoromanica.ro

PAJIȘTI ÎNFLORITE

Aici sânt toate florile din lume,
Și-acele care-ai crede că n'au nume
Și s'au ivit supt soare-acum întâiu
Spre bucuria nouă a ochilor tăi.

Aici sânt toate-aripile de fluturi:
Atâția sânt, că, de-ai cerca să-i scuturi,
Ai crede floarea însăși c'a zburat
În zborul cel mai des și mai bogat.

Aici natura, marea ucigașă,
A strâns podoaba ei cea mai gingășă
Ca să sfârșească numa 'ntr'un cuvânt
Întreg misterïosul ei avânt.

1932

www.dacoromanica.ro

ÎNVĂȚĂTURI

I.

Să te ferești de omul bun :
El știe toate ce se spun,
El toate cursele le vede,
Se face toate a le crede.

Și, cum nu spune niciodată
Ce suferință i-a fost dată
Și nu se plânge în zădar
De tot ce-i poți da mai amar,

El cu acest blând chip al său,
Te face zilnic tot mai rău
Și peste capul vinovat
Adună tot ce a iertat.

Și, neînștiințat, te duci,
Mânat tu însuți de năluci,
Cu gândul la prostia lui
Pân și'n fundul fundului.

www.dacoromanica.ro

II.

Norocul tău de omul reu:
El e trimes de Dumnezeu
Pentru a te înștiința
De tot ce-i greu în calea ta.

Pericolul el ți-l mărește,
Greșeala tot mai mult o crește:
Cu cât mai mult el te va bate,
Cu-atât de la păcat te-abate.

Și suferința ce ți-a dat-o
Prin daruri a răscumpărat-o,
Căci te-a făcut să știi mai bine
Ce-ți este gata pentru tine.

O, ce te-ai face fără ca
Să vie ura-i a cerca
Acele tainice comori
Cu care altfel poți să mori!

1932

www.dacoromanica.ro

VENEȚIA VECHE

Odată, bogăția curgând aici în valuri,
Galere încărcate oprite la privaluri
Și steaguri victorioase și-a oștilor mulțime
Și sunetul de trâmbiți urcând spre înălțime

Odată în palate de marmori orientale,
Primiri de prinți exotici, ospețe triumfale,
Plimbările 'n gondole cu roșii baldachine
De mândre patriciene cu blonde fețe line:

Acum, din tot ce-odată a fost stăpân pe-o lume
Ciocnirile de spade, corăbiile 'n spume:
Morminte spânzurate pe ziduri de biserici
Cu numele uitate și 'n cântecul de clerici.

1932

www.dacoromanica.ro

NU-I NIMENI DE PRISOS

Ardea pădurea : arbori bătrâni piereau în foc :
Era o mare roşă de flăcări noaptea toată ;
N'ai fi crezut că nimeni în lume o să poată
Goni urgia care domnia în tristul loc.

O pasăre atuncea,—un biet stigleţ hoinar—
Avu atâta milă de bunii săi tovarăşi,
Atâta dor să-i vadă întregi şi teferi iarăşi,
Încât, mergând spre apa de-aproape, îndrăzneţ

Muiè în unda rece micuţa-i aripioară
Şi, punct fugar de-asupra cumplitei vălvătăi,
Stropi nenorociţii prieteni vechi ai săi.
Şi iată că din cerul închis şi mut coboară

Un zeu. Mişcă o mână spre focul furïos.
Puterea-i cea grozavă ce-acuma se ridică
Îndemn primise de la plăpânda păsărică :
În fapta cea mai mare nu-i nimeni de prisos.

1932

www.dacoromanica.ro

ACEIAȘI NEMURIRE

În calmul nopților profund
De-auzi șoptiri care-ți răspund
Și glas de păsări, parcă-ți vine
Să crezi că-s toate pentru tine ;

De plângi cu pomii în furtună,
Zimbindu-li când se răsbună,
De-auzi chemări stăruitoare
Să te 'nțelegi cu orice floare ;

De simți adesea cum că ești
Părtaș la lumile cerești
Și parcă 'n tine trec și curg
Pribege raze din amurg,

E că în codri ai venit
Și în grădini ai înflorit,
E că odată tu și eu
Am locuit în empireu

Și că 'n pământ n'om rămânea,
Trecând în flori de-a pururea,
Ci colo, sus, din nou ne chiamă
Un strigăt al naturii-mamă.

www.dacoromanica.ro

ZILE PLINE

Tot umblă moartea 'n jur de tine:
Când ici când colo nemereşte.
La fapta-ţi, dragă, te grăbeşte:
Cine-a zorit, ii e mai bine.

„Puţine zile, zile pline,
Nu e 'n zădar un singur ceas,"
Urechea ta aude-un glas,
Când umblă moartea 'n jur de tine

1932

www.dacoromanica.ro

TAINĂ

Lumini de vis răsar pe înălțimi,
Arcușul nevăzut trece pe strune
De-argint curat în mâni de serafimi,
Când clopotele sun' a rugăciune.

Când clopotele sun' a rugăciune,
Păgânii însiși simt ceva născând
În goalele lor suflete de rând
Și-un glas pierdut în inimă li spune.

Atunci gândesc cei vii la cei ce nu-s
Decât cenușă veche 'n cimitire
Și cei de jos tresar din nesimțire
Și simt din nou viața ce s'a dus.

O taină e în aier, ce 'nsenină.
Aripa alb' oprește orice cuvânt
Și păsările 'n cuiburi se închină:
Miresme de altare trec în vânt.

1932

www.dacoromanica.ro

ZBORURI

Mi-s dorurile ca niște rândunele:
Supt coperișul meu s'au așezat,
Legate sânt de rosturile mele,
Dar ochiul lor privește depărtat.

Născute-au fost în țări bune și calde,
Menite pentru altă lume sânt:
Gătite stau să-și iea din nou avânt
Ca în lumina clară să se scalde.

1932

www.dacoromanica.ro

PRIMĂVARĂ

Își scutură floarea caisul.
Natura se 'mbie cu visul
Și pare aievea ce nu e:
Mireasma spre ceruri se suie.

E 'n aier un zvon de ispită:
Bătăi de aripă grăbită.
În liniștea serii ce moare
Adoarme caisul in floare.

Apusu 'n zăbranic s'ascunde.
Auzi și nu poți ști de unde
Cuvinte ce n'au înțeles
Și care te mișcă ades.

1932

www.dacoromanica.ro

NEANT MISTIC

Spre biserica pierdută
În pădurea fără soare
Suie cale tăinuită
Credincioasele popoare.

Vin într'una, vin în bande,
Duse de-al minunii dor:
Preţioasele ofrande
Le depun preoţilor.

Dar la Sfânt chiar a străbate
Iertat nu e vulgului:
Porţi de-aramă, ferecate,
Stau în faţa orişicui.

Ci odat' un îndrăzneţ
Se strecoară 'ncet prin umbră
Rupe lacătul semeţ
Şi străbate 'n taina sumbră.

Prins de-o fără samăn groază,
Ridică privirea sa:
Era praf jucând în rază
Şi-un paianjen ce ţesa....

1933

www.dacoromanica.ro

SERENADĂ

Noaptea e caldă și bună
Când răsare
'N fund de zare
Corn de lună.

La izvor vin să s'adape
Cerbi ușori.
Printre flori
Plâns de ape.

Prin desișul de aglici
Stele 'n zbor:
Trec de zor
Licurici.

Ca 'n ietace de domnițe
Aromesc,
De se topesc,
Tămâițe.

Gândul se cufundă 'n somn,
Visu-i domn.
Noapte bună,
Corn de lună!

1933

www.dacoromanica.ro

MOARTEA PROFETULUI

„O, Doamne, tu acela ce sfâșii zările
Și sui abisu'n ceruri și-afunzi din nou abisul,
Ce faci din vis aievea și din aievea visul,
Ce miști la o clipire din geana-ți mările.

„Tu ce din neființă chematu-m'ai să fiu
Un sol al celor cari din gându-ți stau să vie.
Cât nu e om în neamu-mi de mine să nu știe
Că sânt acela care-s menit a fi tot viu.

„Găcesc că rostu-mi este sfârșit, că-ți e de-ajuns
Cât am urmat în lume chemarea ta divină,
Că vrei să sfarmi icoana la care se închină
Prea mult acei pe cari cu mintea i-am pătruns.

„Acum, când stă pământul cel mut să mă cuprindă,
Să nu mă lași cu ceata acestora de rând
Să mă cufund, perindu-mi pe veci alesul gând;
Îngăduie dintr'însul o stea să se aprindă".

www.dacoromanica.ro

Vorbi astfèl profetul cel trist şi singurel
În ceasul când privirea se 'ntunecă de vreme,
Când oricine pe lume se clatină şi geme
La pasul morţii, care s'apropie de el.

Mult timp, în taina nopţii tot s'a rugat încet,
Căci îi era ruşine de-a morţi 'ntunecime,
Dar Cel ce lângă dânsul nu sufere pe nime
Izbitu-l-a, din ceruri, c'un trăsnet pe profet.

1933

www.dacoromanica.ro

FARUL

În patima nedreaptă
Ce veşnic mă aşteaptă
Şi freamătă 'n zădar,
Gândesc la 'naltul far.

Stă sus pe stânca ruptă,
Cu valurile luptă
Şi valurile-l bat ;

Iar el, netulburat
De marea cea haină,
Împrăştie lumină.

1933

www.dacoromanica.ro

HUDSON

A fost odat' un corăbier,
Un corăbier pe multe valuri,
Un călător pe multe maluri,
Prin veri aprinse și prin ger,

Căta un drum spre alte zări,
Un drum dorit de multă lume,
Un drum spre țări fără de nume,
Un drum tăind străine mări.

Și, cum era atât de greu,
Mulțimea veșnic fără minte
N'a vrut să meargă înainte
Prin ceți și negure mereu.

Înfuriată se ridică
Și pe profetul vremilor
L-a aruncat mânia lor,
C'un singur fiu, pe-o luntre mică.

Ei s'au pierdut ca într'un vis
— Ce jertfe a' trădării lașe!
Dar trec corăbii uriașe
Pe drumul care l-a deschis.

1933

www.dacoromanica.ro

IMN AL ȚĂRII

O Românie,
Țară de dor,
A fiilor
Scumpă moșie,

Cu cer frumos,
Cu larg pământ,
Cu suflet sfânt
Și simț sfios;

Cu codri-adânci
Și ape clare
Ce'n strecurare
Saltă din stânci;

Cu câmpi de spice
Și flori de vale,
Cu ale tale
Ziduri antice;

Troițe supțiri
Și curți cărunte,
Schituri de munte
Și mănăstiri;

Ție mărire,
Domnului spor
Și tuturor
Bună 'nvoire!

Să poți să treci
Peste oricare
Aspră 'ncercare
În veci de veci!

1934

www.dacoromanica.ro

BAGĂ DE SAMĂ!

Zori de lumină, flăcări pe cer,
Bolți de diamante în nopți de ger;
Roșii apusuri, râuri de sânge.
Codrul ce chiamă, apa ce plânge.

Bagă de samă:
Este viața-ți ce se destramă.

Copilărie –, jocuri ușoare,
Dragosti aprinse și trecătoare,
Lupte 'nfocate, aprigi dorinți,
Întreg alaiul de suferinți.

Bagă de samă:
Orice silință-ți cere o vamă,

Ochi reci de vrâstă, păr înălbit,
Neguri ce-acopăr tot ce-ai iubit;
De lângă tine plecări ce dor,
Fărâmi din tine cu cei ce mor.

Bagă de samă:
Țărâna-mamă la ea te chiamă.

1934

www.dacoromanica.ro

SPRE PRIMĂVARĂ

Nu vreau mai mult decât ce-a fost, să fie:
Acelaşi cânt al firii să se 'nşire
Şi 'n lumea înoită să învie,
Nou adevăr, ce-i numai amintire.

Acuma, după fuga norilor,
Când se încheie'mpărăţia morţii.
S'apară iarăşi sol în pragul porţii
Un vechiu prieten: domnul florilor,

Să bată suliţa de aur iar în geamuri,
S'ascult din nou poveste-aşa de veche,
Să-mi bâzâie albina la ureche
Şi păsărele să se 'ngâne 'n ramuri.

1934

www.dacoromanica.ro

TURNUL

Stă turnul drept, în ciuda vremii care
Porni pe-un drum ce nu mai e al lui.
Ea nu mai cere dârza-i apărare
Şi nu-l mai calcă pasul nimănui.

Întregi stau însă zalele de piatră
Şi n'a căzut nimica din crenele,
Dar boiniţă stau porţile lui grele
Şi cânii rătăciţi în pragu-i latră.

Şi ţerna stă uscată împrejur,
Că n'a băut de-atâta vreme sânge:
Din ochiu-i mort el pare că ar plânge
Viteazul care zace jos supt mur.

1934

www.dacoromanica.ro

TĂRIA VIEȚII

Nu vă opriți la capul morților
Și nu lăsați mormântul să vă 'nghită,
Căci piatra vieții care-a fost trăită
E piedestalul pentru viitor.

Cum trec într'una apele prin vad,
Ne trecem noi de astăzi până mâne:
Nu plângeți însă frunzele ce cad,
Ci vă 'ngrijiți de trunchiu, care rămâne!

1934

www.dacoromanica.ro

MISTERE

Ploi de stele
Taie cerul,
Și misterul
Duc cu ele.

Mii de gânduri,
Stele clare,
Năvălind din depărtare,
Pier în rânduri.

Vieți ce nu vor să revie
Lumineaz' o biată clipă,
Trec pe-a clipelor aripă
Pe vecie.

1935

www.dacoromanica.ro

IDEIA

Ideie – pasăre măiastră !, –
Orice durere ar cădea,
Zvonirea-ţi scurtă la fereastă
Ajunge spre-a o mângâia.

Când suferinţa crud te strânge
Şi n'ai putinţa să vorbeşti,
Nici ochiul tău nu poate plânge, –
Spre alte ţermuri ne răpeşti,

Spre lumi atâta de întinse,
Spre culmi ce sânt aşa de sus,
Încât simţim, pierdute, stinse
Orice năcazuri ce s'au dus.

Şi noi cu toate ale noastre
Părem atâta de puţin,
Ca nourii de praf ce vin
Pe vânt spre zările albastre.

1935

www.dacoromanica.ro

STAVILĂ...

Când viaţa e de rost mai plină
Din a trecutului ruină
Mă sperie funebra turmă
A morţilor rămaşi în urmă.

Şi, când spre luptă mă avânt,
E stavilit al mieu avânt
Şi toată 'ncrederea-mi se curmă
De mulţii morţi ce-mi sânt pe urmă.

1935

www.dacoromanica.ro

FLORI ŞI GÂNDURI

Când florile mor în grădină,
Cu ele moare şi din noi,
A anului floare senină
Ce nu se întoarce 'napoi.

Sămânţa trăieşte: prin ea
O floare veni-va sus iară,
Ci altfel ea ţi s'a părea
Când nouă va sta să răsară.

Şi gânduri, simţiri sânt ca ele,
Asemeni şi totuşi schimbate:
În veci n'o să fie acele
Ce nu pot ajunge uitate.

1935

www.dacoromanica.ro

CUMINȚENIE...

„Ce bine e să fii cuminte,
Privind la ce ai înainte,
Iar nu sălbatec să te duci
În urmărire de năluci!

O, în pământ câte s'ascund,
Pe când e cerul fără fund;
Zădarnic zborul sus se zbate:
Aici ești în societate".

Așa se pare că a spus,
Cu mintea ei deprins 'a cerne,
Găina ce-a găsit un vierme,
Spre-un vultur ce cădea de sus.

1935

www.dacoromanica.ro

JOCUL FIRII

Cu viaţa şi moartea Natura se joacă
Ce astăzi clădeşte se sfarâmă mâne ;
Din urîaşa zidire rămâne
Atât, şi-amintirea grăbită să treacă.

Ruina-şi înalţă giganticu-i turn.
Frumosul, urâtul se 'nşiră pe rând,
Vârtejul schimbării le poartă, pe când
De el şi de fapta-i îşi râde Saturn.

1935

www.dacoromanica.ro

LACRIMA PROOROCULUI

Fusese-așa de bun și sfânt,
Că îndurarea Domnului
Voi 'n sfârșitul vieții lui
La El să-l cheme prin cuvânt.

Cu-atâta patimă rugat-a
De viață să fie iertat,
Ci, când chemare' a ascultat,
El nu strigă: „O da, sânt gata!".

– Sânt trup bătut de multe toamne,
Mi-i ochiul stâns și-auzul spart,
Dar mulți îmi mai sânt dragi, o Doamne:
De ei mi-i greu să mă despart.

Și când viața-i se stângea,
Așa cum este voia sorții,
În ceasul nendurat al morții,
Bătrânul prooroc plângea.

1935

www.dacoromanica.ro

AMINTIRI

Sânt amintiri ce se sfiesc s'apară :
Aşteaptă doar o clipă sacră, rară :
Vorbesc incet, in misterioase şoapte,
Aşa cum plâng izvoarele in noapte.

Şi, când auzi pe cei ce tind spre tine
Din loc de unde nimeni nu revine,
O lacrimă se scurge une ori,
Aşa cum cade-un pic de rouă 'n zori.

1935

www.dacoromanica.ro

COPACI BĂTRÂNI

În fund de codru stau bătrânii
Copaci, ca zeii vechi, păgânii,
Răsbătători prin multe geruri,
Cu vârfuri ce ţâşnesc la ceruri.

Vorbesc încet, din foi foşnind,
De anii mulţi cari trecură,
Şi teci de verde muşchiu îi prind,
Bătrâna vlagă de li-o fură.

Dar, aşa crunţi cum sânt moşnegii,
De-i ştiu doar hoţii şi pribegii,
Şi-un puiu de pasăre primesc,
Dacă li cânt' un „mulţămesc".

1935

www.dacoromanica.ro

ETERNITATE

Ai fost, și ești, și iar vei fi,
Ieri fir de iarbă, mâni un zeu:
Durezi schimbându-te mereu,
Același și-altu 'n orice zi

În tine secole trăiesc,
Și 'n veac va fi ceva din tine,
De tine zările-or fi pline:
Eternități în tine cresc.

Și moartea nu-i decât un schimb,
Spre altceva un început;
Murind, pe frunte porți un nimb
Divin, ca și când te-ai născut.

Și, dacă altfel tu te chemi
Și uiți neîncetat de tine,
Poate că astfel e mai bine:
Ești tânăr pentru alte vremi.

1935

www.dacoromanica.ro

CEI CE NU MAI SÂNT...

În zilele de vuiet pline,
Când fierbe munca împrejur,
De la durerea mea mă fur:
Mi-i drag de cei ce sânt ca mine.

Ci 'n ceasul cel tăcut şi sfânt,
Când nu e zi şi nu e noapte,
Când poţi vorbi numai în şoapte,
Mi-i dor de cei ce nu mai sânt.

1935

www.dacoromanica.ro

VULTURUL DUMESNICIT

L-au prins de mic, l-au desvățat
Să-și cate hrana în vânat,
Dar i-a rămas stăpânitoare
Aceiași patimă să zboare.

Cu-aripa lui cea încordată
O lume poate să străbată,
Când i-ar veni un dor de dus:
Dar i-i de-ajuns să steie sus.

Și 'n fiecare dimineață
El munții și-i privește'n față
Și în apusul roș de soare
Se scaldă 'n ultima-i splendoare.

Un strigăt încă, și revine
Spre curțile de păsări pline,
Dar vulturi pare că-i răspund
Din zările ce se ascund.

1935

www.dacoromanica.ro

TÂLC

Oricare-ar fi chemarea noastră,
Sântem de fapt cu mult mai mult,
Şi-acele glasuri ce ascult
Ne chiamă'n lumea lor albastră.

Când am sfârşit al nostru rost,
Călătorim din nou aiure :
Un înger vine să ne fure
Spre locul unde am mai fost.

Cu carnea 'n care s'au născut
Se luptă greu şi îndelung,
Până ce oamenii ajung
Să-şi puie semnul lor pe lut.

Nu poate moartea tot strica,
Nu tot se 'ncheie 'n ţintirim :
Spre a ne 'ntineri murim,
Uităm spre-a ne purifica.

1935

www.dacoromanica.ro

STELE CLARE

În ceasul sfânt,
Negru pământ:
În fund de zare
Stelele clare.

O, stele clare,
Spuneţi-mi cum
S'aflu un drum
Spre-a voastră mare!

1935

www.dacoromanica.ro

MORȚII

Solie de pe ocean
Veni pe-aripi de uragan :
Când urlă, când se pierde 'n șoapte..
Sânt morții ce se plâng în noapte.

Alaiul lor cel jalnic trece
Grăbit prin aierul cel rece,
Și iar se 'ntoarce înapoi,
Gonit de-a' dorului nevoi.

Ai vrea să-i ai iar lângă tine,
— E 'n casa ta așa de bine ! —,
Dar dă-te 'nlături !: ei te vor
Acolo, în odihna lor.

1935

www.dacoromanica.ro

PASTEL FLAMAND

Un verde câmp, copaci supuși,
În curte orătenii albe ;
În jur a' dealurilor salbe,
Supt cer al ceții lunecuș.

Și 'n mijloc casa ca o floare
Supt coperișu 'nflăcărat,
Cu geamuri largi strălucitoare
Între chenarul înflorat.

Și, dând perdeaua într'o parte
C'un gest curios, în dimineață,
Cu ochii vii privind departe,
O față roză se răsfață.

1936

www.dacoromanica.ro

MORȚII MEI

Când cerul e întunecat
Și cade ploaia în șiroaie,
Când pânza nopții s'a lăsat,
O aripă de cucuvaie,

Nemângâiați ei îmi revin,
Se 'ntorc de-acolo de la ei,
Din fundul cel de oase plin:
Se 'ntorc la mine morții mei.

Se 'ntorc cu jale și cu dor
Acei cu glasul amuțit, —
Și-ajung a fi din nou al lor,
Cu dânșii iar nedespărțit.

1936

www.dacoromanica.ro

ŞCOLII NOUĂ DE ISTORIE

În cercuri mari se 'nvârte 'n soare
Măreaţa acvilei splendoare
Şi în vârtejul ei de-o clipă
Lumină duce pe aripă.

Dar jos, suită pe gunoiu,
Găina de cel mai bun soiu
Tot cârâia din guşa-i plină,
Găsind că vulturu-i de vină:

„Din înălţimea lui de sus
Credea că peste noi e pus
Şi nu pricepe ee uşoară
Îi este sarcina când zboară.

Pe când noi pe pământ aice
Zorim scurmările voinice
Şi cercetăm fundamental
Ce vede el superficial".

www.dacoromanica.ro

E drept că nicio frică nu-i,
Căci altul e vânatul lui,
Al celui ce pe bolți străbate,
În loc ca prin gunoiu să cate,

Dar, oricum, când o școală nouă
Înghite viermi și face ouă,
Găsesc că este mai prudent
Să nu ciupească 'n firmament.

1936

www.dacoromanica.ro

BRĂDET POLON

Nisip, nisip... Şi brazii slabi se strâng
Fricoşi că ramurile li se frâng.
Şi nu e glas de păsări în desiş,
Nici gâze nu aleargă pe furiş.

De-asupra locului pustiu şi sec,
Pe cerul palid norii vin şi trec,
Iar vântul, un drumeţ obişnuit,
În frunze nu deşteaptă un foşnit.

Zvârlind în aier pratul, cai răzleţi se zbat:
Al lor e spaţiul tot în lung şi 'n lat
Şi oamenii ce drumul îl frământă
Mai pot zimbi, şi buzele lor cântă?

1936

www.dacoromanica.ro

FAPTA

Departe sânt anii uşori
Când viaţa-i întreagă în tine:
De sus o putere îţi vine
Aşa ca în zeii nemuritori.

Când îngerii morţii, ca mâne,
Pe-aripile lor te-or culege,
Din toate atât se alege:
Că fapta făcută rămâne.

1936

www.dacoromanica.ro

CÂNTECUL BARBARULUI

Sânt omul din munte, ostaşul născut :
Mi-e mâna 'ncleştată puternic pe armă
Ce faci tu, Romane, supt pasu-mi se darmă,
Şi trupu-mi nu cere nici zale, nici scut,

Popoare supuse şi laşe, vă 'nfrunt :
Averile voastre vor fi putregaiu
Şi stofele scumpe cu fierul le taiu ;
De sângele vostru cuţitul mi-e crunt.

Nu ştiu de isprava cea grea a silinţii,
Pe-ogoarele voastre îmi creşteţi voi spic,
Când grâul cel maud il dreicâr zbu p sə
Stau snopii grămadă, prinos biruinţii.

Şi, când mă voiu duce, vroind, o mişei,
Cum nu-i o putere să n'o fi învins,
Nu pier eu în flacări pe rugul aprins,
Ci zeii din neguri mă chiamă la ei.

1936

www.dacoromanica.ro

IOAN SOBIESKI

Sobieski, sabie creştină,
Întinsă către Răsărit,
La glasul tău a tresărit
O lume de durere plină.

Visai o mândră 'mpărăţie
Şi tu stăpân în vârful ei,
Iar ei credeau c'atâta vrei:
Să 'ntindă laudă şi ţie.

Legate de destinul lor,
De tot trecutul plin de jale,
Ei n'au urmat oştile tale,
Pe regele învingător.

Văzând că planurile-ţi cad
Şi fapta n'a fost încheiată,
Rămâie-ţi umbra 'mpăcată
De n'ai ajuns la Ţarigrad!

1936

www.dacoromanica.ro

„ȚIE DOAMNE..."

Eu nu te 'ntreb viața-mi de ce voiești s'o iei
Și munca mea s'o 'mpărștii ca pe o jucărie,
Să lași să 'nvețe alții în vrâstă timpurie
Ce-am strâns cu-atâta trudă în vistieria ei ;

Ci eu, care primit-am lumina ta, o Doamne,
Și căruia-i dăduseși puterea să 'nțeleg,
Ca 'n mrejele gândirii făptura ta s'o leg
Și să-mi creez o lume în anii scurtei toamne,

Întreb : de ce chemarea-ți asupra mea veni,
De ce, când ai atâtea în cer și jos aice,
Făcut-ai ochii lacomi mai sus să se ridice,
Și-o rază din puterea-ți în mine 'ncremeni ?

Te joci cu nesfârșirea plantelor fugare,
Privești milenii care sosesc și iarăși pier
Și stele căzătoare le 'mpărștii în eter, –
De chinul morții mele de ce-ai avea nevoie ?

1936

www.dacoromanica.ro

PE DRUM...

Pe drum, pe drum! De vrei ori de nu vrei'
Natura vrea, porunca e a ei:
Cum ape curg și nourii s'adună,
Dator ești tu să lucri împreună.

Cum flăcări ard și ce a fost distrug,
Cum soare bea din apele ce fug,
Așa și tu te pierzi prin ceia ce-ai făcut:
Ca să te aperi nu-i pe lume niciun scut.

Și-așa, pe drum, sântem necontenit
Din lucru 'n lucru până la sfârșit,
Împinși ca barca fără de cârmaciu...
De ce le faci, tu, Doamne, și iarăși le desfaci?...

1936

www.dacoromanica.ro

ÎNFRUNTARE

De ce o modă de 'mprumut
Ce 'n altă viaţă se înfige,
De ce cuvântul tău să strige,
Când cugetu-ţi rămâne mut ?

În gândul tău nebun, trufaş,
Voieşti din voia ta să fie
O ne 'ntâlnită poesie
Şi tot ce-a fost în urmă-l laşi.

Zădarnice închipuiri
De crezi că este-un om pe lume
Să biruie c'un singur nume
Poruncile eternei firi.

Te 'i prăbuşi stingher în gol :
Puteri de pasăre n'ajung
Să poată face drumul lung,
De n'ar zbura cu 'ntregul stol.

1936

www.dacoromanica.ro

FARMEC

Un farmec ni este ființa întreagă,
Trăind-o, nu-i nimeni deplin s'o 'nțeleagă;
În toată gândirea și fapta-i o vrajă:
Pecetea neruptă de-asupra stă'ntreagă.

De-odată, clădirea, vuind, se dărâmă.
Nimic din minune'n hidoasa fărâmă:
Natura cea oarbă 'mplinește omorul,
Când jocul și-l curmă, rânjind, vrăjitorul.

1936

www.dacoromanica.ro

FAPTĂ ÎN VÂNT

Și fapta-mi trece ca a norilor
De vânt adusă și iar spulberată,
Și-asupra mea e tot mai apropiată
Chemarea iubitoare-a morților.

Icoană a schimbătoarei soarte:
Când e senin și nourii când trec,
Din fuga lor nebună se petrec,
Iar vântul mișcă'n aier frunze moarte.

Și 'n sufletul mieu veșnic viu
Este atâta amintire
Ce se 'mprăștie 'n neștire...
Ca frunze moarte în vânt pustiu.

1936

www.dacoromanica.ro

DIMINEȚII...

Salutare ție, sfântă dimineață,
Ce frumoasă-i lumea la venirea ta !
Fumegă pământul de cereasca-ți față,
Soarele-ți oferă vesel fața sa.

1936

www.dacoromanica.ro

VERSURILOR...

Plecați oriunde și oricum,
Ca un biet fulg în zborul lui,
Chiar dacă nu-i dat nimărui
Să vă întâmpine în drum.

Socotitorii de silabe
Găsi-vor că sânteți prea slabe
Și că atâtea vă lipsesc
Din vremile ce molipsesc,

Dar poate-un om, în lumea mare,
Căutând un sprijin gândului,
Vă va opri 'n năcazul lui
Și va găsi o alinare.

1936

www.dacoromanica.ro

ÎN BISERICĂ

În valuri de 'ntunerec biserica-i scăldată,
Rari candele doar varsă lumină măsurată
Pe chipuri slăbănoage de sfinți, purtând cunună.
În liniștea mocnită nimic nu mai răsună
Decât în lemnul stranei tocatul unui cariu.
Cu fața 'ngălbenită, măicuța spre altariu
Întinde-ale ei brațe. Privirile-i pierdute
Stau țintă la icoană, și buzele ei mute
Șoptesc aprinse vorbe de dragoste nebună,
Pe când, pe dvera mare, privirea lui cea bună
O lasă către dânsa Hristosul pus pe cruce.
— „Din inimă-mi goneşte duioasele năluce
A' vremilor trecute, de lume mă desparte.
Tu singur aibi, stăpâne, de-a 'mele visuri parte.
Spre tine mă ridică, — îndură-te, Hristoase.
În nopțile-mi de friguri, de gânduri dureroase,
În care aștept ziua, plângând lacrimi de sânge,
Când dorul fără nume credința toat' o stânge,
Când diavolul stăpânu-i pe toat' a mea ființă
Trec chipuri drăgălașe cu ochi de suferinți,

www.dacoromanica.ro

Vedenii dulci de taină, cu pletele bălaie,
Şi trupul parcă-mi arde de-o bolnavă văpaie,
Şi buza mi-i uscată şi mintea mea pierdută...
Când gura-mi a ta mână, stăpâne, o sărută,
De ce nu pot gândirii să pun odată frâu,
Să nu mă ducă 'n unda-i pe veci acelaşi râu,
Cu apele de aur, de dragoste lumească,
De ce nu pot să capăt o linişte cerească,
Străină de dorinţe, curată şi senină,
Să-mi pierd a mea fiinţă în lumea ta divină,
Să simt sărutu-ţi mistic pe galbena mea frunte,
De ce prin rugi aprinse nu pot să fac o punte,
Pe care, dusă, veşnic a ta numai să fiu?
Hristoase, sfânt de taină ce, mândru, din sicriu
Zburat-ai către ceruri, tu, dulce Dumnezeu,
Aibi milă. În durere pierdut e gândul mieu.
Pe inima-mi cernită revarsă mângâiere."

Biserica stă dusă în umbră şi tăcere,
O buhnă cântă jalnic pe turnul părăsit,
Icoana liniştită a celui răstignit
Supt candelă luceşte. Şi pare c'o zâmbire,
Se strecură ironic pe buza lui supţire.

1936

www.dacoromanica.ro

ÎNAINTEA MUMIEI LUI NE-FRU

O, nu păstrați din mine aceia ce a fost
Veșmânt al cugetării și-al flacării ulei,
Ci dați naturii iarăși aceia ce-i al ei
Și nu opriți prin silă ce este sacru-i rost.

Vei fi, o tu, momie, uimire peste vreme:
Se vor mira de coaja cea neagră ce rămâne;
Eu voiu zbura în vânturi și 'n undele de mâne,
Și tot supt alte nume putea-vor să mă cheme.

Iar carnea mea topită va fi aromă 'n floare,
Va 'mbogăți pământul cu pâne și cu vin:
În roade veșnic nouă tot eu o să revin:
Călătorind ca rază, mă voiu întoarce 'n soare!

1926

www.dacoromanica.ro

DUNĂRII

O Dunăre, Dunăre mamă,
În curs de-atâtea mii de ani
Rupând din stâncă bolovani,
La câte neamuri n'ai luat vamă!

Din vremi bătrâne fără samă
Vin Daci călări pe cai de munte,
Făcându-ţi valurile crunte,
O Dunăre, Dunăre mamă!

Dar ai văzut cum se destramă
Regate şi Împărăţii,
Şi tu tot tânără te ţii,
O Dunăre, Dunăre mamă!

Romani cu scuturi de aramă
Durară poduri peste tine:
Mărirea lor nu mai revine,
O Dunăre, Dunăre mamă!

www.dacoromanica.ro

De Turci cumpliți nu ți-a fost teamă
S'au oglindit, i-ai înghițit,
Și oastea lor avu sfârșit,
O Dunăre, Dunăre mamă !

Dar unda ta pe noi ne chiamă
Ca fii ai maiestății tale
În orice loc, din orice cale,
O Dunăre, Dunăre mamă !

1936

www.dacoromanica.ro

NOII POESII

O, tu, sărmană poesie,
Aduni gunoaiele din drum
Şi, fără simţ de armonie,
Te mulţămeşti cu-al lor parfum.

Acela e mai priceput
Din scriitorii musei tale
Ce-şi cată zdrenţele pe cale
Şi inspiraţia 'n rebut.

Iar gloata sclavilor ignari,
Ce ai voit în jur să-ţi fie,
Înalţă imnuri de prostie
În cor ridicul de măgari.

1936

www.dacoromanica.ro

CE DĂINUIEȘTE

Ruina zice mănăstirii:
„Putere-am fost și-am stăpânit
O lume ce s'a umilit,
Ori am supus-o nimicirii".

Și mănăstirea îi răspunde:
„De ce așa de dârz te ții?
Văzuiu căzând împărății,
Dar gândul mieu tot va pătrunde".

Ci floarea cea de câmp aude:
„Ce n'a fost oare pe pământ
Și 'n gând, și astăzi nu mai sânt,
Dar iarba, jos, tot dăinuiește".

1936

www.dacoromanica.ro

ȚERM ITALIAN

Se joacă unda 'n vântul ușor ce o desmiardă
Și cerul se răsfrânge în clarul ei azur,
Iar țermuri fericite se 'nșiră împrejur.
Solemni, copaci arhaici de-asupra stau de gardă.

Supt calma încântare făcută pentru visuri
S'ascund comori pierdute și oameni ce-au murit:
Acolo zac corăbii ce nu s'au mai găsit,
Și lumi întregi ascunse în marile abisuri.

1936

www.dacoromanica.ro

FEREȘTI MOARTE

Fereşti privind în gol ca ochi de mort,
Prin voi viaţa vie zădarnic se răsfrânge:
Răsar pe rând într'una alţi oameni cu alt port,—
Lumină trecătoare, şi ea, sclipind, se stânge.

Prin voi eternitatea apare-un van eres:
Sânteţi o mărturie de ceía ce a fost
Şi un îndemn ca toate să le fi înţeles
În ritmul care este şi singurul lor rost.

Şântem drumeţi de-o clipă supt al vïeţii cort:
Veniţi din alte ţermuri, pornim apoi pe-alt drum.
Răspundeţi la 'ntrebarea: de ce-am venit, şi cum,
Fereşti privind în gol ca ochi de mort!

1936

www.dacoromanica.ro

AMALFI

Amalfi crescută din mare
Cu turnul tău cel ce chiamă
Corăbii străine la vamă,
Cu zidul de marmură tare,

Norocu-ţi acum s'a sfârşit
Şi nu mai vin către tine
Ducând încărcări bizantine
Corăbii de prin Răsărit,

Ci numai arare ori dacă
În portul de mult părăsit
Porneşte spre-un biet pescuit
Aşa câte-o luntre săracă.

1936

www.dacoromanica.ro

ÎN LAȚIU

S'a prins de dealul îmblănit cu pini
Un colț de stâncă neagră, ciocănit
De vechi strămoși din secolii latini,
Și oameni stau în cuibul de granit

Ca vulturii din peșteri. Singurateci
În șesul bun de roadă boii ară.
Păzesc, răzleți, copacii cei sălbateci.
Se lasă 'ncet o seară caldă, clară.

Și peste lumea asta pastorală,
Încremenită 'n pacea ei patriarhală,
Cu obosit aspectul ei tomnatec,
Alearg' un corn de lună, nebunatec.

1936

www.dacoromanica.ro

POMPEII

Mormântul cel vechiu s'a deschis:
Ieşit-au din nou la lumină
Aşa ca în clipa haină
Şi lucruri şi oameni. Ca 'n vis

Se 'ntinde parada întreagă,
Cu temple ce nu au păgâni,
Cu casele fără stăpâni,
Pe vechea ei stradă beteagă.

Şi cei cu viaţa de-acum
Se uită uimiţi la aceia
Din cari plecat-a scânteia,
Pornind mai nainte la drum.

Iar, într'o sărire de sfârlă,
În mijlocul morţii răsare
La câte un colţ de cărare
Un cap de glumeaţă şopârlă.

1937

www.dacoromanica.ro

GER ŞI SOARE

O ger,
Frate al morţii,
Paznic al porţii
Grele de fier,

Care desparte
Frageda viaţă
De aspra parte
A lumii de ghiaţă,

Vai bătrâneţii!
Care, ca tine,
Toarnă nămeţii
Ei peste mine!

Cruţă-mi în clipa
Când se desleagă
Viaţa întreagă
Ghiara-ţi şi-aripa,

Ci să-mi trăiesc
Ultime oare
Supt caldul soare
Dumnezeiesc!

1937

www.dacoromanica.ro

GER

Stăpân e gerul peste sat.
Ucide floarea ca un gâde,
Şi luna la fereastră râde
C'un palid zimbet îngheţat.

Zăpada scârţie supt pasul
Drumeţului răzbit de frig :
Socot că, de-aş voi să strig,
Mi s'ar opri în aier glasul.

Şi te simţeşti aşa departe
De tot ce e lume şi gând,
Încet, încet alunecând
Spre viaţa dincolo de moarte ..

1937

www.dacoromanica.ro

MINUNEA PĂDURII

Minunea pădurii nu arborii sânt,
Nu arbori ce poartă pe culmea lor stele,
Nici frunza ce cade, nici crăcile grele:
Minunea pădurii e taină și-avânt.

E taina profundă ce vâjâie 'n noapte,
E taina ce-o prinde cu vârful din nori,
E taina de neguri și taina de zori:
E taina ce-și spune povestea în șoapte.

Și este avântul de care e plină,
Și 'n zvonul furtunii supt trăsnet vuind,
Și 'n brațele care spre ceruri se 'ntind:
Prin el către zeii eterni se închină.

1937

www.dacoromanica.ro

CASE MOARTE

Case moarte, părăsite,
Cu ferești lăcătuite,
Cine o fi stat între voi
Se întoarce înapoi,

Bate praguri putrezite,
Intră 'n ziduri năruite,
Cată oameni cari sânt
Numai țernă și pământ

Tinde brațele pustii
Spre fantome alburii
Și rechiamă din afund
Nume care nu răspund,

Iar, când vraja lor se stinge
Și lumina clară 'nvinge,
Ea găsește 'ntre ruine
Urma lacrimei străine.

1937

www.dacoromanica.ro

FRUNZE MOARTE

Stă castelul în ruine :
Din cămări de viaţă pline
Din cântări şi lupte-acum
Saltă frunza moartă 'n drum.

Sânt clădiri de cugetare
De-o măreaţă înălţare.
Trece-un vânt : din carte, scrum,
Ca şi frunza moartă 'n drum.

1937

www.dacoromanica.ro

IMN TĂCERII

Din sfânta tăcere vin oameni zei
Și taina eternă rămâne a ei:
Prin ea totul naște, în ea totul piere,
În sfânta tăcere.

Te prinde al lumii vârtej mânios:
Culege dintr'însul puținul folos,
Dar nu te seducă profana beție:
Nu-ți trebuie ție!

Odată ce zvonul cu ziua s'a dus,
Privește în noapte la cerul de sus,
Și muta 'ndreptare din stele-o așteaptă
Cu minte 'nțeleaptă,

Să simți nepătrunsul de-afară și-acel
Ce'n tine s'ascunde că sânt tot la fel
Și fac împreună un necunoscut
Imens și tăcut.

1937

www.dacoromanica.ro

INSULA CHIPAROȘILOR

Imensul lac desfășur' a lui raza
Supt cer posomorit și tulburat :
O insulă, și apele o bat,
Dar chiparoșii negri stau de pază.

Avem ades de-asupra suferința,
Viața ni-i ca insula stinghere :
Afund adâncul către el o cere,
O bat nevoi, dar strajă stă—voința.

1937

www.dacoromanica.ro

PRIMĂVARĂ

O rază caldă-ţi bate 'n geam,
Lumina-i tânără şi clară :
Se zbate viaţa 'n orice ram.
Afară, toată lume'-afară !

Fugit-a 'n munte ceaţă oarbă,
Încep izvoarele-a grăi,
Şi 'n fiecare fir de iarbă
E o voinţă de-a trăi.

Amână gândurile tale :
Răsar din iarbă brebeneii.
Numai copii şi flori pe cale :
E primăvară—şi râd zeii !

1937

www.dacoromanica.ro

LUMINĂ BUNĂ...

Lumină bună ce răsari în cale
Drumeţului lipsit de adăpost,
Chiar dacă bietul nu va fi fost
Primit în spaţiul razelor tale,

El parcă simte om pe lângă el:
C'un pas mai sigur merge înainte:
Părând c'aude în jurul lui cuvinte.
El nu se simte aşa de singurel.

1937

www.dacoromanica.ro

MIRAMARE

— Amintirea lui Maximilian şi a Carlotei —

Castelu-i acelaşi ca 'n zilele vechi,
Îl bate aceiaşi undă albastră,
De-ţi cântă aceiaşi poveste 'n urechi
Şi-aceiaşi pini cată la 'nalta fereastră.

E uşa deschisă la orice străin :
Când unul se duce, vezi alţii cum vin.
Privesc la portrete de morţi ce nu-i ştiu :
În toată clădirea nimic nu e viu.

Dar, noaptea când cade adânc peste toate,
Apar două umbre nemângâiate,
Ce vin să mai vadă aceia ce-a fost
În vremi depărtate seninul lor rost.

Frumos este omul cu barba bogată :
Îi este statura puternic legată,
Privirea-i e mândră şi mersu-apăsat,
Gingaşă cealaltă ; copil răzgâiat,

www.dacoromanica.ro

Își cată un sprijin în mândrul bărbat.
Atât de ușoară și-atâta de bună,
Dar mânile-și frânge sărmana nebuna.—
Și numai atuncea când zorii se 'ngână

Cu noaptea, părechea se duce de mână.
Casierul se-așează să vândă bilete,
Și târgul începe din nou pe 'ndelete.

1937

VINA GÂNDULUI

Ce tristă e viaţa cui vreau
O lume s'o schimbe cu gândul
Şi fapta—,şi cari nu au
Noroc să li vie lor rândul !

De sus, ei privesc spre acei
Ce 'n neguri pasul şi-l poartă:
Încearcă avânturi de zei,
Şi orice silinţă li-i moartă.

Când pleacă, nu au nicio vină
De truda lor fără de spor :
Şi raza ascunsă în nor
Tot trece şi nu dă lumină.

1937

www.dacoromanica.ro

PREVESTIRE

Simțim și gândim înainte
De ceia ce s'a împlinit :
O altă vreme în minte
Ni este, ce n'a răsărit.

Și astfel în oameni se zbate
Creația zeilor și,
Cu tot ce la ei poate fi,
Divina lor eternitate.

1937

www.dacoromanica.ro

PE PIATRA POETULUI ANTIC

Îl întrebară pe poet,
Când l-au chemat în altă lume
Ce să-i adauge la nume
Pe piatra-i? Şi-a răspuns încet:

„Acela care s'a sfârşit
N'a fost nici mare, nici bogat:
A fost un zeu, când a creat,
A fost un om, când a simţit.

Prinzându-şi gândul trecător
În clara pagină de carte,
Prin farmecul eternei arte
L-a veşnicit urmaşilor".

1937

www.dacoromanica.ro

PESTE NOI

Vin şi până la mine miresmele grădinii,
O simfonie care se 'nalţă către cer,
În celebrarea sacr'a imensului mister
Stau straj', amestecându-şi a lor ofrandă, pinii.

Da, ştiu, se luptă viaţa alături. Oameni mici
Cu truda lor nespusă se caţără pe culmi,
Un vânt uşor se poartă prin frunzele de ulmi.
Ce-mi sânt aceste ţinte a' bieţilor pitici !

Un freamăt mişcă veşnic întreaga viermuire
De pofte, interese şi patimi ce-or muri :
Etern spre alte sfere se va tot preamări
O forţă ce întrece a noastră omenire.

Solemn, ieratic trece pe boltă sfântul soare :
O rază de la dânsul e tot ce mişcă 'n noi,
Atunci când nu ne prinde al clipelor şivoi,
Ci ne ţinem de cele ce sânt nemuritoare.

1937

www.dacoromanica.ro

GÂNDURI-NOURI

Trec nourii ca gânduri:
Sosesc plutind în rânduri
Pe aripi de nălucă,
Cu alt vânt să se ducă.

Cât ţine-a vieţii cale,
Pân' ce te 'nchid în scânduri,
Pe cerul vieţii tale
Ca nouri doar,—trec gânduri.

1937

www.dacoromanica.ro

PLÂNGERE PENTRU TRUP

Isuse Doamne, tu ai fost
Împărtășit de-al nostru rost :
Răbdat-ai in a ta ființă
Întreaga noastră suferință,

Te-au pus in recele mormânt
Și ai rămas fără de soare
Într'o umilă inchisoare
Până te-ai rupt de la pământ.

Ai fost asemenea cu noi
În tot ce 'n suflete se zbate,
În tot ce carnea o străbate,
În indurări și in nevoi,

Dar carnea ta imprumutată
Din lutul ăsta omenesc
Prin harul Tău dumnezeiesc
A fost, în moartea ta, cruțată.

www.dacoromanica.ro

Iar noi icoana cea divină
O profanăm şi-o nimicim :
Prin ţerna râmelor perim
În cea mai miseră ruină.

Ni spune legea Ta c'odată
Din prafu'n care ne-am schimbat
Vom fi din nou vas luminat,
Trecând prin dreapta judecată.

Dar ce a fost noroiu şi humă
Cum poate 'n faţa ta să stea
Supt o răsfrângere de stea,
Într'un veşmânt curat de spumă ?

Şi, cum in trup a locuit
Această a noastră gândire
Aproape de dumnezeire,—
De ce să-l laşi batjocurit ?

1937

www.dacoromanica.ro

IUGURTHA

O Romani, ce rect
sânt băile voastre !

Stătea viteazul rege în recea subterană
În care nicio rază de soare n'a pătruns,
Stătea de-orice lumină, de orice viaţ' ascuns
Şi îşi târa 'n tăcere miseria umană.

Visa de mari întinderi pustii, de zări senine,
De fiarele cu care lupta biruitor:
I se părea în visuri că e stăpânitor
Pe nesfârşite neamuri barbăre şi străine.

Şi 'n groapa 'n care viaţa nu mai avea nimic
Un şoarec din adâncul pământului răzbi,
Şi cel care o lume ştiut-a a robi
Se înfrăţi acolo cu-acest umil amic.

Şi-a înţeles atuncea tiranul crud şi rău
Că peste tot ce este hotar şi osebire
E numai tot aceiaşi misterioasă fire
Şi că ea ne cuprinde pe toţi în sinul său.

1937

www.dacoromanica.ro

VERSULUI

O, ritm în care au cântat,
Urmând legenda s'o înşire,
Aezii orbi pe-ale lor lire,
În veacul lor îndepărtat;

O, cânt al vechiului război,
Ce 'nflăcărai spre biruinţe
Ale ostaşilor silinţe
În ale luptelor nevoi;

O, tremurare de vioară
Supt zăbrelitele balcoane,
Tinzând a' dragostei coroane
Spre doamnele de-odinioară;

O, scară către înălţimi
A cugetului care-şi cată
O ţintă încă ne 'ncercată
De-obişnuitele mulţimi,

www.dacoromanica.ro

Ce dușmani te-au rupt în bucăți,
Ce bàrbari au ajuns să taie
Cu barda 'n sacre măruntaie,
Zvârlindu-le 'n pustietăți?

Căci, unde imnul cel solemn
Suna din pragul de altare,
Acuma bate fiecare
Copil în toaca lui de lemn.

Ori dormi, Apollon Musagete,
De n'auzi corul infernal
Ce 'n cacofonicu-i scandal
Încearcă proștii să-i îmbete?

1937

www.dacoromanica.ro

HENRIC al IV-lea la CANOSSA

De peste munţii de zăpadă
Un Împărat afurisit,
De sfânta pace hămesit,
Venit-a în genunchi să cadă.

Cu fruntea plină de cenuşă,
Stătut-a singur singurel
Lâng' al Pontifului castel,
Cerşind iertare, după uşă.

Şi, când simţi răcoarea apei
Pe capul lui înfierbântat,
El mormăi : „Acum, iertat,
O să má 'ntorc în contra Papei !".

1937

www.dacoromanica.ro

DURERE ŞI MOARTE

Necruţătoarea de Durere
S'amestecă în orice loc:
Cerându-şi bir pentru noroc,
Strecoară picul ei de fiere.

O, tu, izbăvitoare Moarte,
În ceasul când soseşti la noi
Să ne faci liberi de nevoi,
Goneşte-o milostiv departe!

Când îţi desfăşuri largă haina
Şi ne cuprinzi pe 'ncetu 'n ea,
Îndură-te, de s'ar putea,
Să nu laşi să-ţi profane taina,

Şi, cum viaţa ni se curmă
De ascuţişul săbiei,
Ni hărăzeşte 'n locul ei
Micar surâsul cel din urmă!

1937

www.dacoromanica.ro

IUBIRE

Vă credeți puternici ca zeii,
Pe-aripa iubirii zburați'—:
Răpiți de-al plăcerii nesaț,
V'ați prinde la trântă cu zeii.

Cu flăcări din ochi păgâni,
În patima ce vă înghite,
Din inimi fanatic unite,
Vă credeți ai lumii stăpâni.

Natura doar cere atâta:
O clipă ce n'a 'ncremeni,—
Și cei ce din voi vor veni
Să-și facă și dânșii ursita!

1937

www.dacoromanica.ro

GLAS FĂRĂ TRUP

De unde vii tu, glas fără de trup,
Din ce neant cuvintele-ţi se rup ?
Ori este totul numai un ecou
Ce 'n amintirea ta mi s'a trezit din nou ?

Căci, când nu mai e intre noi un drum,
Cum vine păn'la mine gândul tău? Şi cum
Sântem atât de-adese ori aproape,
Când Styxul e la mijloc cu negrele lui ape?

1937

www.dacoromanica.ro

BIBLIILOR UMANE

Cărți de eterne tinerețe,
La care veacurile 'n șir,
Legându-se pe-al vostru fir,
Pe rând aleargă să învețe,

Atunci când, cu sau fără armă,
Clădiri, măreţe 'mpărății,
Îngrămădite bogății
De-arîpa vremilor se sfarmă,

Sânteți, mai sus de stricăciune,
Unicul semn dăinuitor
Pe care omul trecător
Divinității îl opune.

1937

www.dacoromanica.ro

GLASURI

V'aud, v'aud din lumea unde
Vederea noastră nu pătrunde,
Dar totuşi este undeva,
Şi sufletul pătrunde-o-va.

V'aud cuvântul cel incet,
Făcut din dor şi din regret,
Din amintirea cea mai bună,
Din setea de-a fi împreună.

Şi, când voiu fi şi eu cu voi,
Atunci aşa invia-voiu
Şi voiu vorbi de-a pururea
Cu cei ce-au fost iubirea mea.

1937

www.dacoromanica.ro

VISIONARUL POETIC

Un tânăr ce inspiră stimă
Cum de-a ajuns a face-o crimă
Contra gândiri 'n al său cânt?
Prins de-un nestăpânit avânt

În ambiţiunile-i fierbinţi,
Pentru moment l-a scos din minţi
Priveliştea ce i-o oferă
Măgarul cel din stratosferă.

1937

www.dacoromanica.ro

POESIEI TEOSOFICE

Spre cele care ne întrec
Tăcere-adâncă se cuvine,
Iar nu să 'ncerce orişicine
Să le cuprindă 'n capul sec.

Şi profeţiile nu cer,
Spre a rosti o nouă lege,
Atâta doar cât înţelege
Un ţânc lovind cu fruntea 'n cer.

1937

www.dacoromanica.ro

SERENITAS

Venit-au barbării în stol,
Setoşi de avere străină:
Acuma e totul ruină
Şi fiarele-adulmecă 'n gol.

Cetatea în flacări se frânge,
Comori seculare topind,
Şi cetele hoţilor prind
O pradă în jar şi în sânge.

Din vechea biserică sfântă
Cenuşă şi praf a rămas,—
O floare surâde în vas,
Şi apele 'n jghiaburi tot cântă.

De şi nu mai este nimica
Din lucruri şi oameni, dar, sus,
Pe crucea ce nu s'a răpus,
Mai stă ciripind rândunica.

1937

www.dacoromanica.ro

GENERAȚII...

Trăim, o vreme, laolaltă
Având un suflet împreună,
Dar iată clopotul ce sună
Că vine lumea ceialaltă.

Și cel răzleț e urmărit
Ca pasărea întârziată,
Ce 'n întunerec cuibu-și cată
În care-ai săi au adormit.

1937

www.dacoromanica.ro

AMINTIREA

Comoară minunat' a amintirii :
Prin ea păstrăm în floarea tinereţii
Ce-au veştejit urgiile vïeţii,
Şi biruim osânda nimicirii.

Iar, când ne-apleacă vremea 'ntârziată
Şi când simţim popasul că-i aproape,
Ajunge o lăsare de pleoape,
Şi iar sântem acei ee-am fost odată.

1937

www.dacoromanica.ro

BRAD TRĂSNIT

L-a frânt un trăsnet drept în frunte,
Şi de atunci aşa rămase :
Cum foc din cer îl însemnase
Acolo 'n creştetul de munte.

Încunjurat de cei mai nalţi,
El e ca o învăţătură
De ce atrage şi îndură
Cine-a 'ntrecut pe ceialalţi.

1937

www.dacoromanica.ro

RÂNDUNEL

La 'ntoarcere, pe Rândunel
O porumbiță-l cerceta:
—„A fost departe calea ta,
Ești obosit și singurel".

— „E lungă calea călătoare",
Răspunse el, „și-i greu pe sus,
Dar pe aripa-mi am adus
O rază caldă de la soare".

1937

www.dacoromanica.ro

DURERI ASCUNSE

Durerile ce se arată
Nimic nu lasă 'n urma lor,
Pe când în vers dăinui-vor
Cele nespuse niciodată:

Precum în nesfârşita mare
Numai în fundul nepătruns
Mărgăritare cresc pe-ascuns
Din suferinţi chinuitoare.

1937

www.dacoromanica.ro

DURERE ŞI MOARTE

Sărmanul trup, ce, luându-şi zbor,
În frumuseţă se 'nveşmântă,
Ajunge 'n chin de se frământă
Şi 'n groaza celor cari mor.

Durerea nu i se meneşte,
În sine moartea nu-i un ţel:
De sufletul ce este 'n el
Se sfarmă şi se nimiceşte!

1937

www.dacoromanica.ro

TEMUTUL JUDEȚ

Pe pagini nescrise de viață
Apasă un deget fatal:
Al vremii temut tribunal
Ascunde sentinți ce te 'nghiață.

De tot ce e azi, nu-ți mai pasă
Și orice plăceri par pierdute
Când umbră adâncă se lasă
De la lumini nevăzute.

1937

www.dacoromanica.ro

PRĂPASTIE ŞI LUMINĂ

Vârf inalt şi văi pustii,
Clocote de ape vii:
Prin surpările adânci,
Cuib de vulturi sus pe stânci.

Dar supt munţii păzitori
Joacă razele din zori
Şi supt Colţii Dracului
Râde unda lacului.

Stă de-supra piatra sorţii
Cu prăpăstiile morţii,
Jos, în pulberea de rază,
Visul vieţii scânteiază.

1937

www.dacoromanica.ro

LINIŞTIRE

Înalţă vârful sur semeaţa-i frunte
Şi vântul vâjieşte printre culmi:
Smerită stă ascunsă între ulmi
Bisericuţa neagră de supt munte.

De-asupra, nouri vineţi se destramă
Şi apele în vuiet se tot scurg,
În fapt de ziuă ca şi în amurg
Un glas de clopot sufletele chiamă.

Acolo, sus, sânt morţii vremilor,
Uriaşii duri ai chinurilor prime,
Dar Duhul Sfânt, de jos, din adâncime,
Întinde al aripilor lui zbor.

1937

www.dacoromanica.ro

GÂNDULUI

O gând al mieu, o gând al mieu,
Ce te-ai născut în suferinți,
Trăi-vei și în alte minți,
Atunci când nu voiu mai fi eu.

Vei merge-așa și mai departe,
Căci am primit acest dar sfânt,
Ce trece peste orice moarte
De la cei cari nu mai sânt.

1937

www.dacoromanica.ro

TINEREȚA

O, tinerețea e în tine!
O ții prin muncă și gândire;
Cu fiecare izbândire
O simți în sufletu-ți mai bine.

Și, când, apoi, ai isprăvit,
O, ce bătrâni și storși apar
Cei ce-și pierd viața în zădar
Și tinerețea n'au trăit!

1937

www.dacoromanica.ro

PALAT VENEȚIAN SUPT LUNĂ

În raza lunii toate par
Că sânt de veacuri neschimbate,
Și morții vremilor apar,
Cât ce lumina ei răsbate.

Ei sânt din nou frumoși și vii,
Din nou stăpâni sânt ei pe lume,
Și, printre neamuri, mii și mii
Se 'nchină iarăși l' al lor nume.

Corăbii mari aduc averi
Și trâmbiți sună supt stindarde,
Victorii ce-s parcă de ieri
Înalț' o flacără ce arde.

Pe scara largă din palat
Sosit-a cu trofee 'n mână
Cel de succes încununat,
Sfărmând trufia cea păgână?

www.dacoromanica.ro

Se 'ndreaptă el cu foc în ochi,
Dar cu un zimbet bun pe față,
Ca să nu-i fie de deochi,
Spre doamna care se răsfață!

Sau poate a trimes pe paj
Cu vestea luptei, triumfala?
....E chelnerul de la etaj,
Care ni-aduce socoteala!

1937

www.dacoromanica.ro

MINUNEA

— după o legendă italiană —

În viața lui făcuse atâtea crime, că,
Îngenunchind în fața icoanei ca să ceară
Iertare, îndoiala îl prinse să nu piară
Zădarnic pocăința pe care-o încercă.

Și se 'ndreptă cu-aceste cuvinte către Sfântă :
„Știu bine că atâta de greu mi-ai da iertare,
Cum s'ar putea cuțitul acest' al mieu, pe care
'L arunc, să-l văd în zidul de piatră că se 'mplântă".

În marea-i desperare, zvârli cuțitu 'n zid,
Și iată că printr'insul fulgerător străbate,
Iar el, simțind că-i vine iertarea de păcate,
Văzu, murind, că drumuri spre ceruri se deschid.

1937

www.dacoromanica.ro

DOUĂ IUBIRI

Când tu iubești, iubirea ta e' ntâi
Aceia ce se duce spre ai tăi
Și din ce dai tu ești mai bucuros
Decât de ce-ți e ție de folos.

Dar niciodată nu e mai duioasă
Și raza ei nu e mai luminoasă
Decât când ceialaltă s'a sfârșit
Și tu iubești iubirea ce-ai iubit.

1937

www.dacoromanica.ro

MORMÂNTULUI

Morminte blăstămat, cuprinzi in tine
Aceiaşi carne care e şi 'n mine
Şi-odată cu cei morţi s'a 'nmormânta
Şi trupul mieu acesta 'n groapa ta.

Dar ceia ce a fost odată 'n ei
Trăieşte azi şi 'n mine şi 'n ai miei
Şi, oricât tu să ne ucizi ai vrea,
Va trece 'nvingător de-a pururea!

1937

www.dacoromanica.ro

GLOSĂ

Când ai făcut o faptă rea,
Trăi-va de a pururea,
Așa cum o ai conceput
În clipa de la început;

Pe când la alții ea apare
Așa cum ei ar fi în stare,
Ca gând și scop, cum înșiși sânt
Lăsați să fie pe pământ.

1937

www.dacoromanica.ro

SPRE SPANIA

Supt muntele cu arbori răsfiraţi
Se taie valea strâmtă şi adâncă,
Oi albe se răsfiră pe târnaţ
Şi case vechi ce par tăiate'n stâncă.

O capră rupe iarba din tufiş, –
Atâta in pustietatea vastă –,
Şi florile deschid un luminiş
De scânteiuţe galbene pe coastă.

În liniştea ce toate le'ncunjoară,
Privind la turma care se coboară,
Ca o legendă-i tot, ciudat şi vechi :
Un măgăruş ciuleşte din urechi.

1927

www.dacoromanica.ro

ÎN CASTILIA

Castel modest, suit pe culme sus,
Tu n'ai avut nici bogăţii, nici artă,
Dar piatra ta, în lunga sfânta ceartă
Cu Maurii, scăpă întregu-Apus.

Cum stai acum aşa de gol şi trist,
De râd de tine casele sărace
Şi stema ta sfărmată 'n ţernă zace
Cu semnul vechii lupte pentru Crist,

Ostaş-profet, îmi pare că ni spui:
— Aceste ţeri creştine şi regate,
Aceste catedrale minunate
Eu le-am făcut cu voia Domnului!

1927

www.dacoromanica.ro

ESCORIALUL

E frig și negru-aici, Măriilor Voastre,
Care-ați făcut o Spanie din Lume
Și ați supus habsburgicului nume
Atât pământ și-atâta mare albastră.

Se schimbă lumea rău, Măriilor Voastre,
Și cei de jos, cu regii cred a fi de o samă,
Ce-a fost legat pe veci acuma se destramă :
Cu greu ne pot urma pe drumurile noastre.

În minți este alt gând și e alt steag pe castre,
Și poruncesc cei mici, iară cei mari ascultă.
Cei ce pricep puțini sânt, prostimea este multă
Și vina păn' la voi o urcă, Măriilor Voastre.

1927

www.dacoromanica.ro

LA ROMA

Doamne, tu care ni-ai dat moşie
Din văi în munte şi din munte 'n văi
Şi ai întins cu legionarii tăi
Până la Dunăre Împărăţia,

Ce-ai prefăcut supunerile dace
În nouă viaţă şi în nou avânt
Şi-ai strămutat sălbatecul cuvânt
În graiu latin, acel ce mai mult place,

S'au scurs de-atunci vreo două mii de ani
Şi-aici sântem, venind ca pelerini,
Romani prin voia ta, dintre străini,
De şi străini, prin ţară, 'ntre Romani.

1927

www.dacoromanica.ro

GRANADA

În sala cu o mie de coloane
De scumpe marmori îndelung lucrate
Cu stalactitele nenumărate
Se'nalţă dulce sunet de organe.

Lumini lucesc pe margeni de altare
Şi sună clar silabele latine
A' vechilor psalmodieri creştine
A' rugăciunilor mântuitoare.

De ce jălesc ecourile slabe
Când cade-al benedicţiei tesaur?
E locul unde-a plâns regele maur
În clipa catastrofelor arabe.

1927

www.dacoromanica.ro

MAREA LATINĂ

O Mare latină, ce farmec antic
În apele tale s' ascunde?
Ce zeu de lumină din crezul unic
Rămas-a stăpân peste unde?

Tot ceia ce-ţi este şi-acum imprejur
Îţi cântă aceiaşi divin' armonie,
Cu-acelaşi blând zimbet la viaţă imbie
Tot ce ţi se 'nalţă în aierul pur.

Legenda elenă te chiam', Afrodită,
Ca fiică iubită a Grecilor ei,
Dar Marea aceasta spre ea te invită:
Ca Venus, eşti doamnă pe 'ntinderea eï.

1938

www.dacoromanica.ro

DOI ZEI...

Sânt doi zei : Apolon, Elènul,
Se luptă cu crunţii balauri.
El umblă 'n urâte coclauri :
Prin munţi i-e, prin mlaştini, terenul.

Iar zeul latin e lumină :
Prin larga câmpie revarsă
Căldura lui bună ; nu-i arsă
De raze verdeaţa deplină.

El n'are nici peşteri adânci
În care temutul oracol
S' ascunde; seninul spectacol
Nu-l rupe oroarea din stânci.

Ca noi e un om, şi 'ntre zei
El poartă robia umană :
Scutiţi de-orice umbră profană
Ne duce pe noi către ei.

1938

www.dacoromanica.ro

BARONI DE DEMULT...

Baroni ce-aţi stăpânit odată
Cu fier şi foc pe toţi, jur împrejur,
Şi aţi supus plebeul cel impur
La pofta voastră cea nemăsurată,

O, domni fudui, de nimene 'nfrânaţi,
Vultani focoşi din vechile castele,
Pândind nesăţioşi de pe crenele
Pe cei cruzimii voastre închinaţi,

Vă 'nfioraţi supt ziduri risipite,
Când trec de-asupra vitele în jug
Şi osul vostru-l farmă fier de plug,
Ce rupe lama spadei ruginite?

1938

www.dacoromanica.ro

AMURGURILE NOASTRE

În locuri de mare renume
Sânt nopți de răsfrângere clară,
Divine amieze de vară,
Dar nu-s alte-amurguri pe lume.

În clopote și în mirezme
Răsar stăpâniri nevăzute,
Îndemnuri a' tainelor mute.
Ca supt o stropire de-aghiezme

Și iată că 'n serile sfinte
S' așterne o pânză de lună,
Pe praguri ca și pe morminte:
Cei morți sânt cu vii 'mpreună

1938

www.dacoromanica.ro

EȘTI OMUL VREMII TALE?

Ești omul vremii tale ? O cuprinde:
Pân' la hotarul ei te 'ntinde,
Străbate-o până în fund,
Găsește sensul ei profund.

Ești omul vremii tale ? O întrece,
Nu sta pe unde lumea trece,
Ci, îndrăznește, aripa-ți suie
Spre lumea care încă nu e.

1938

www.dacoromanica.ro

ORAȘ INDUSTRIAL

Pe vechea pierdută idilă,
Cu arbori ce sânt doar de nume,
S'a 'ntins o sălbatecă lume:
Cetatea de muncă în silă.

Sânt păsări în cuște de fier,
Și luna zimbește la hornuri,
Sânt raze de soare prin cornuri,
Și fumul se 'nalță spre cer.

Din poesia transmisă
Atâta lumină durează:
Dumineca după amiază,
Când fabrica este închisă.

1938

www.dacoromanica.ro

PREA SUS...

Pe-un fir de soare s'a suit
O ciocârlie la zenit,
Să ducă sus la Dumnezeu
Solie de la neamul său.

Şi micul trup căzu trăsnit:
Vre-un glonte să fi întâlnit,
Ori pentru că a îndrăznit
Ce nimănui n'a fost menit?

1938

www.dacoromanica.ro

RUGĂCIUNEA OSTAȘULUI UITAT

Izvor, o, limpede izvor,
Pe ale cărui maluri mor,
Cu unda-ți care veșnic cântă
Odihna-mi lungă mi-o încântă.

În întunerecul profund,
În care astăzi mă afund,
În ciuda farmecelor rele
Coboară-mi licăriri din stele.

Precum în viață m'am păstrat
De orișice greșeli curat,
De pângărire mă ferește.
În viața ce în jur mi-o crește,

Din cursul tău cel lung adună
Tot ce vor face impreună
Acei cu cari am luptat
Și-aceia cari m'au uitat.

Ci 'n ceasul cel de biruință
Să-mi fii atâta cu priință,
Încât, în fundul groapei mele,
O undă oasele să-mi spele.

1938

www.dacoromanica.ro

PĂMÂNT ROȘU

Pământ lombard mânjit cu sânge,
Cu sângele atâtor naţii,
Vărsat în curs de generaţii,
A căror jertfă nu se stânge.

De-atâta lungă trudă crudă
A neamurilor încleştate
Peste câmpii în morţi arate,
Parcă şi azi e brazda udă.

Perită vremile păgâne,
Moşnenii azi sânt domni în ţară:
Ţărna ce bărbari-o călcară
Din vlaga ei dă astăzi pâne.

1938

www.dacoromanica.ro

GLASURI...

O, glasuri care imi vorbiți
De ce credeam că-i mort în mine
Cu șoaptele de taină pline,—
Pe care cale îmi sosiți ?

Un drum e de la voi la mine,
Pe care eu nu l-am știut,
Când un întreg uitat trecut
La ceasul său, duios, revine ?

Sau, prin tot ce voi mi-ați trimis,
În zilele de trudă pline,
Peste mormântul de ruine,
Un drum de sus mi s'a deschis ?

1938

www.dacoromanica.ro

LEGENDA REGELUI PAZNIC

Pe regele cel mort l-au dus
De l-au culcat acolo sus,
Hăt sus, de-asupra Mării.

Trec veacurile peste el,
Stă tot acolo singurel
De strajă depărtării.

Armatele se duc şi vin,
Dar le trăsneşte din senin
Tot grija lui cea trează,

Corăbii se adună 'n stol
În jurul stânci 'n rotogol,
Dar el le depărtează.

De şi socot că locu-i sfânt,
Toţi îşi iau piatră din mormînt
Şi trupul gol i-l lasă.

www.dacoromanica.ro

Dar cei ce astfel își zidesc
Cu lucrul nu mai prididesc,
Căci voia lui nu-i lasă.

Ci stânca lui ocrotitoare
Grăbește-asupră-i să coboare
Un înveliș mai tare.

Și àstfel regele 'nțelept
Stă 'ntreg cu mâinile pe piept,
De pază către zare.

Căci lucrurile, ce nu știu
A se rosti ca omul viu
Prin vorbe sunătoare,

În simțul lor adânc ascuns,
Dând binefacerii răspuns,
Sânt recunoscătoare.

1938

www.dacoromanica.ro

DOUĂ ARTE

O, maiștri vechi ai vremilor
Când frumusețea era 'n toate,
Prestigiul vostru nu mai poate
Impune azi boemilor.

Privind ce ați făcut voi, banda
Esteților inoitori
În salturi de distrugători
Vin să-și întindă sarabanda.

Cum prostul ce n'a înțeles,
Zgâind privirea lui neroadă,
Prin comparație-o să vadă
În zilele lui un progres,

Voi veți avea ca mulțămire
Că un adânc critic estetic,
Cu băiguitu-i teoretic,
Va explica, în loc s'admire.

1938

www.dacoromanica.ro

PE O RUINĂ

În curțile voevodale
Gloria s'a dus pe pustii:
Risipuri și bălării,
Se strecură șerpii prin sale.

Ca trăsnet ce cade din cer
Veniră păgâne noroade,
Și vremea cu dinții de fier
Din piatra cea aspră tot roade.

Plecară din groapă strămunii,
Mormintele vechi s'au golit:
Pe turnul de vânt locuit
Cu zborul cruciș trec lăstunii.

Și iată o floare de-agliciu
S'a prins pe biserică sus:
„Vârtejul de vânt m'a adus
Și-am prins rădăcină aici!".

1938

www.dacoromanica.ro

CAL BATRÂN

Zăcea un cal pe jos, umflat în vine,
Şi parcă el vorbia aşa în sine :

„Am fost odată cal de regiment,
Eram frumos şi mândru şi înalt...
Când trâmbiţele sună de asalt,
Ce mare şi înălţător moment!

Am stat în luptă şi eu între gloanţe
Şi m'au cruţat pe mine şi pe-acel
Ce era domn, stăpân al meu, şi el
Era ostaş, cu mintea plină de speranţe.

Când a venit şi ceasul de răsplată
Şi crucea de cinstire 'n piept i-o puse,
Părea că toată firea îmi crescuse,
Şi m'am simţit cal năzdrăvan dintr 'odată.

Acuma, când departe moartea nu-i,
Şi dacă din măgar toba s'a tras,
Eu pielea mea bătrână iat' o las
Să facă şeaua generalului".

1938

www.dacoromanica.ro

PEDEAPSA FERICIRII

Frumos și tânăr cum era,
Ușor pe oricine-l învinse :
Atâtea inimi le aprinse
Din ochii lui când fulgera.

În lupte sta măreț și drept, –
De dușmani ce era să-i pese !
Atâta lume învinsese,
Fiind și'n cuget înțelept.

Palatul lui nu încăpea
O tinerețe prinsă'n lanțuri
Și zvon de musice și danțuri
Tăcerea nopții o rupea.

În zori de zi strălucitor,
Nebun de-atâta fericire,
Zvârlia donații în neștire
La orișicare cerșitor.

Dar, cum norocul omului
Stârnește ură și blăstème.
Străini stau în palatul lui,
Și mușchiul a crescut pe steme.

1937

www.dacoromanica.ro

ÎN VENEȚIA.

ARHANGHELUL ȘI SPORTIVUL

În gloria amurgului
Arhanghelul cel luminos
Sfințește piețele de jos
Cu binecuvântarea lui.

Și ca o rugă mută vine
Spre cerul faptului de seară
Pe a văzduhurilor scară
Din nemișcata lui statuie.

Dar o dihanie roșcată
A răsărit așa de-odată:
Un monstru cu genunchii goi.

Privește dându-se 'napoi
Minunea 'n slavă ridicată:
Gândește, mândrul canibal,

Că, de-ar putea să-l șterpelească,
L-ar pune să se terfelească
Pe-un stadion pentru football.

1938

www.dacoromanica.ro

FÂNTÂNI VENEȚIENE

Sântem fântânile inchise.
Ce mai iubiri și ce mai vise
În jurul nostru s'au țesut,
De cei cari ne-au cunoscut !

În vremuri ce nu le știți voi
Veneția trăia în noi
Prin sfaturi lungi fără de saț,
Prin șopotiri de-amorezați.

Din tot ce-aici se adăpa
O cronică se'ntruchipa,
Și cântece erau să vină,
Spre-a se cânta pe Marea plină.

Artiștii stau să se gândească
În ce fel să ne 'mpodobească
Și lumea 'ntreagă ni era
Supusă de a pururea.

www.dacoromanica.ro

Acum, pe vremi de ingineri,
Sfârşite-s zilele de ieri,
Şi gura liberă de-odată
Cu greu capac e astupată.

Dar, când conductele greşesc,
Spre noi mulţimile păşesc,
Şi 'n jurul nostru viaţa 'nvie
Cu-arhaica ei poesie.

1938

www.dacoromanica.ro

GÂNDULUI

O, gând neobosit,
Lumină din lumină,
Tu care poți oricând
Să faci viața senină,

Ne mângâi și ne ții :
Atât de lesne ți-i
Prin inc' o licărire
Să dai o liniștire

Celor mai mari dureri.
Îți uiți pe cea de ieri,
Căci flacăra din minte,
Peste ce fu 'napoi,

Lucește inainte,
Etern spre fapte noi.

1938

www.dacoromanica.ro

DIMINEAȚĂ SURĂ

Ce urâtă dimineață !
Ne-a mințit și ne-a 'nșelat :
Noaptea bâjbâie prin ceață
În al norilor palat.

Codrii stau plouați și crunți :
Plânge apa din izvoare,
Umbra fumegă prin munți.
Și, mai mult decât atât,

Acest suflet omenesc,
Copleșit de mult urât,
Cere-un zimbet părintesc.
Ci coboară, taică soare,

Te așteaptă flori sfioase,
Roiurile de albini
Și copiii din grădini !

1938

www.dacoromanica.ro

VISIUNE VENEȚIANĂ

De sigur, o croitoreasă
Săracă Dar în mersul ei,
În unduirea rochiei
E o făptur' atât de-aleasă,

Cu 'nfățișarea ei romană,
De pare ruptă, momentan,
De pe o pânză de Tițian
Represintînd vre-o patriciană.

Ea cere veneraţie.
Dar, dacă 'n cale a zîmbit,
Ai crede că ai întâlnit
Madonna delle Grazie.

1938

www.dacoromanica.ro

VRĂBII...

O, vrăbiuți fără de saț,
Ai noștri oaspeți nechemați,
Voi, neam plebeu și cerșitor,
De voi adesea ni e dor.

Când trecem mările pustii
Și nu vedem ființe vii,
Ori, în imensele orașe
Cu ziduri mândre și golașe,

În rătăcirea noastră crudă
Ne mângâiem de greaua trudă
Când vă simțim fără nevoi,
Și sfânta vatră 'nvie 'n voi.

1938

www.dacoromanica.ro

GLOSSĂ

Oriunde e gând înțelept
Și stă în Scaun gândul drept,
De pretutindene zvâcnești,
Prostie-a minții omenești!

Ce-i bun e rău, ce-i rău e bun,
Stăpân e cugetul nebun,
Fărâmi de minte sămănate,
Strâmbând a cumpenii dreptate,

Îți va cădea ușoară pradă
Mulțimea buna și neroadă
Și vei târî în urma ta
Pe cei ce nu-ți pot resista.

Astfèl tu tot schimbi pe pământ
Cu o 'ngăimare de cuvânt. –
Dar nimenea nu ți-a supus
Lumina veșnică de sus.

Învățături de-acolo vin,
Din rostul lumilor divin,
Și mintea noastră-i doar atât:
Ce stă de-acolo hotărît!

1938

www.dacoromanica.ro

ZBOR DE RÂNDUNELE

Cupole, turnuri şi crenele
Pare că au încremenit,
Dar iat' un stol de rândunele
Că iar la vatră au venit.

Bătrâna piatră parcă 'nvie
Când călătoarele revin,
Tăind cu dunga lor cea vie
Albastrul cerului senin.

Va trece azi, va trece mâne :
În ceasuri bune 'n ceasuri grele,
În jurul pietrelor bătrâne
Acelaşi zbor de rândunele.

1937

www.dacoromanica.ro

DUȘMANII

Au alergat flămânzi de loc și-avere,
În tabere legate au venit,
În sate arse s'au instăpânit,
Și gura lor deschisă tot mai cere.

Ce-a fost odat'aici, incet se darmă.
Dar cel care se crede că este astăzi domn
Nu poate să găsească nici pace și nici somn:
Stăpânii vechi ai țării nu-l lasă să adoarmă.

1938

www.dacoromanica.ro

COLȚ ITALIAN

S'a prins de dealul îmbrăcat in pini
Un colț de stâncă neagră, ciocănit
De oameni vechi din secolii bătrâni.
Și-urmașii stau in cuibul de granit,

Ca vulturii în peșteri, singurateci.
Dar, supt a pietrei sure aspră scară,
În șesul bun de roadă boii ară,
Păzesc răzleți copacii singurateci.

Cu obosit mirosul ci tomnatec,
Se lasă seara 'n pacea ancestrală, –
Și peste lumea asta pastorală
Alearg' un corn de lună singuratec.

1938

www.dacoromanica.ro

ÎN CLIPA REVISIUNILOR

Împărăţiile ce cad
Rugina cea de jos le roade :
Prin truda roabelor noroade
Încet puterile li scad.

Iar loviturile ce vin
De la duşmàni, să nu înşele :
Căci doar puterile acele
Nu sânt un trăsnet din senin.

Şi, dacă 'n locul cui căzu
Cercaţi o nedreptate nouă
Aceiaşi soartă v'a fi vouă
Păcatul nou când se văzu.

Căci nu e 'n lume temelie
Ce să se sape 'n suferinţi
De robi cari, scrâşnind din dinţi,
Aşteaptă ceasul lor să vie.

1938

www.dacoromanica.ro

ULTIMUL INDIAN

Usina își trimete spre cer un șfichiu de fum:
Întunecă albastrul ca lacrima de pur,
De zvonul ei vuiește tot codrul din prejur,
Și iarba se ascunde 'n zabranicul de scrum

Din zi în zi aceiași chemare strânge-o lume
Ce sfarmă mineralul pământului furat,
Dar gloata care astfel mașinii s'a jurat
Nu-și știe nici de țară și nici măcar de nume..

În margenea pădurii, pe creasta dealului,
Bătrânul șef din tribul cel mort stă singuratec,.
Privește spre pământul ce nu mai e al lui
Și calu-i spre prăpăstii l-împinge furtunatec

1938

www.dacoromanica.ro

RÂUL

Legați de-o mână de pământ,
Ce vă e leagăn și mormânt,
Alte privelişti nu vă cer:
Priviți etern același cer.

Iar eu nu știu de niciun loc:
De toate 'n drumu-mi îmi bat joc
Și 'n calea mea cea tresărindă
Li fur icoane în oglindă.

Prin rătăcirea mea sprințară
Le duc din țară 'n altă țară.
Lăsând tot ceia ce v'apasă,
Pe-aripi de aburi merg acasă.

Și-astfel pe toate eu le leg,
Prin mine toate se 'nțeleg,
Iar, când mi-e silă de noroi,
Eu mă ridic mai sus de voi.

1938

www.dacoromanica.ro

MARINARI SUPT VALURI

Cum stai pe stâncă, fato, şi luciul îl priveşti,
Fereşte-te de vântul ce vine din spre mare:
Nevinovat şi dulce în suflul lui îţi pare,
Dar nu ştii ce primejdii în el poţi să găseşti.

Supt valuri zac cu ochii nenchişi mulţi marinari
Ce şi-au sfârşit viaţa în anii cei mai buni.
Cum stau în fund acolo şi-aşteaptă să-i răsbuni,
Ca o răsplătitoare mireasă li apari.

Ei vor iubirea care răpitu-li-a furtuna;
Au dreptul la dorita de dânşii fericire.
Fereşte-te de-această tăcută ispitire:
Chemarea lor vrăjeşte a moarte totdeauna.

1938

www.dacoromanica.ro

PUTERILE CELE MARI

Copaci bătrâni, ce tăinuiți
Despre eroii cei vestiți?
Izvoare zdrumicate 'n fund,
Ce taine 'n unde vi s'ascund?

O, sacri marturi seculari,
Puteri cu viețile mai tari,
Vorbiți prin unde și prin foi:
Aveți un suflet ca și noi.

Ne credem singuri și stăpâni,
Și căutăm cu ochi păgâni
În lumea cea nestrăbătută
La o religie tăcută.

Cu mânile noastre brutale
Sfărmăm zidiri sacramentale
Și 'n profanări de erostrați
Ucidem zei neintrupați.

Ci voi, bogații în iertări,
Uitați a' noastre-alunecări,
Și ne 'nchinați, în țernă, vouă,
Creând din noi o viață nouă.

1938

www.dacoromanica.ro

SEARĂ

În surul aier clopotele sună
Şi clopoţei de turme cântă 'n drum.
Vin toate florile cu al lor parfum.
O altă lume-acuma se adună:

De fum şi de miresme grele,
De tot mai slabe sunete sfioase,
De vorbe nesfârşit de mângâioase, –
O, sfântă seară lin' a ţării mele!

Prin noi ceva neîntrupat se spune,
Ni se prefiră veşti neînţelese,
Iar din această formă 'ntreagă iese
O neasămănat de 'naltă rugăciune.

Şi omului nimic nu i se cere,
Din tot ce ziua 'n el a scormonit,
Din tot ce poart' un gând neadormit,
Decât – să ne oprim o clipă în tăcere...

1938

www.dacoromanica.ro

TOAMNĂ

Bate 'ntâiul vânt de moarte,
Chiamă iarna de departe,
Pişcă frunzele în drum,
Arde florile in scrum.

Şi, în calea ei pustie,
Trista toamnă timpurie
Tinde ramuri rugătoare
'N mila anului ce moare.

Parcă 'n ploaie şi noroiu
Ne cuprinde şi pe noi.
Ci, când supt fereste gemi,
Dintre noi pe cine 'l chemi?

1938

www.dacoromanica.ro

STRĂINUL

Noi nu urâm fiinţa ta,
O oaspe nechemat de noi,
Şi te 'nţelegem in nevoi
Ce-aiurea te vor aştepta,

Ci locul nostru nu te vrea,
Cum insuţi tu de el n'ai milă
Şi-i smulgi puterile in silă,
Păşind brutal cu talpa-ţi grea.

Dar, peste-acestea, mai ales
Pentru că tu, de când aici
Venişi cu paşii inimici,
În toate nu ne ai înţeles.

...Ne lasă iar precum am fost
Şi mergi in lumea ta, străine,
Cum nici în rău şi nici in bine
Nu ţi-ai aflat vre-odată rost!

1928

www.dacoromanica.ro

PERMANENȚE

De când om s'a pomenit,
Trec puteri în goana vremii,
În prefacerile stemii,
Și se duc cum au venit,

Ca icoane de pe geam.
Însă Dunărea bătrână
Tot același val își mână
Și, pe mal, același neam.

Din același darnic nor,
Cu atâta veac în urmă,
S'adăpa aceiași turmă
Și era tot un izvor.

Și avem neîntrerupt
Tot aceiași apărare :
Fiii noștri de supt soare,
Morții noștri dedesupt !

1938

www.dacoromanica.ro

PE URMĂ....

Veni-va și ziua cea mare de mâne,
Zbura-va pe buze un ultim cuvânt
Ca frunza din urmă jucată de vânt.
Din tot ce-ai fost însuți, ori ce mai rămâne?

Rămâne atâta cât și chiar în tine
Trăia moștenire din neamul întreg:
Ceva peste moarte și peste ruine,
Și oameni și veacuri prin el se 'nțeleg..

1938

www.dacoromanica.ro

ETERNITATE

Odihna după moarte nu o vreau :
Va merge mai departe gândul mieu,
Căci numai doar intr'insul am fost eu.

Iar trupul cela ce m'a ajutat,
În țerna țării mele 'nveșmântat,
Va fi spre alte forme avântat.

Și 'n loc de pace și de sterp repaos,
Ce-ar fi o prăbușire mută 'n haos,
Va fi din nou un suflu și o floare,

Cătând în cer lumina cea nemuritoare.

1938

www.dacoromanica.ro

FERICIRE

De fericire nu vorbi,
Căci, auzind, o să se ducă
Fulgerător ca o nălucă,
Şi noi năcazuri te-or robi,

Ci fii cu grijă şi ferit :
În rătăcirea ei cea lungă,
Dorind odată să ajungă,
La tine doar s'a nemerit.

Şi, dacă eşti un om cuminte,
Tu să te faci că dai din umeri ;
Nici clipa ei să nu i-o numeri :
S'o minţi pe ea, cum ea te minte !

1938

www.dacoromanica.ro

SUPRAVIEȚUIRE

Ceia ce-a fost odinioară
Întreg nu a putut să moară
Supt anii ce-și acumulară
Nesuferita lor povară.

Ci peste cei îmbătrâniți,
Îndurerați și mult trudiți
Trăiește ceia ce a fost
Adevăratul vieții rost.

Cum stau bătrânii lângă foc,
Plângând pierdutul lor noroc,
Plutește 'n zările de dor
Senină tinerețea lor.

1938

www.dacoromanica.ro

ICONOCLAŞTI

De ce loviţi în mine cu armele tăioase,
De ce spre nimicirea-mi voi vă înviersunaţi,
De ce atâta ură pe feţe mânioase,
De ce în răsbunare atât de mult nesaţ ?

Făcutu-m'a un meşter ca voi, sărac de-avere ;
De sigur către Domnul ţintise râvna lui,
Dar, cum iubia o faţă, privind-o în tăcere,
El a făcut din mine pe Maica Domnului.

Avu în nălucirea-i curat' aşa avânt,
Încât trecu minunea din inima-i în mine,
Şi astfel pânza moartă ajunse lucru sfânt,
De a cuprins într'însa puterile divine.

O, câtă suferinţă de om s'a mângâiat,
Căt'nd către icoana iubirii lui ascunse,
Şi când a lui speranţă în mine s'a întrupat,
Ce bună aşteptare în inime pătrunse !

Îndată voiu fi ţânduri, şi focul mă aşteaptă,
Dar, cum în omenire durerea n'a 'ncetat,
Găsiţi altă minune, în mintea-vă 'nţeleaptă,
În locul milei care din mine s'a vărsat ?

1938

www.dacoromanica.ro

SPLEEN

E un moment când simți supt frunte
Tot ce credeai că ai uitat,
Și cauți tot ce-i de-așteptat,
Așa 'ntr'o zi când ploua 'n munte.

Cum tot ce-ți este împrejur,
Câmpii, grădini, biserici, case,
În înserări întunecoase
Se pierd în asfințitul sur,

Renunți la tine însuți, ești
Ceva comun ce se confundă,
Și-ar vrea ființa să-și ascundă :
De conștiința-ți te sfiești,

Un râu secat și fără punte,
O groapă fără de mormânt :
În cer e ca și pe pământ,
Așa 'ntr'o zi când ploua 'n munte.

1939

www.dacoromanica.ro

FABULĂ

A vrut odată un bogat
Şi el să fie ajutat.
În trecătoarea lui strâmtoare
Ceru la oricine-ajutoare,
Şi ştiţi ce fel de oameni prinse?
Calici cu mânile întinse.

1939

www.dacoromanica.ro

DRUM DREPT

În mijloc de patimi rebele
A' celor ce cată furios
Cu lacom avânt către cele
Ce smulg numai vieţii folos,

Trimes al trecutului ţării,
Creând viitorul ascuns,
Urmez către margenea zării
Un drum care n'a fost pătruns.

Străin de oricare parade,
Întinse şi peste ruine,
Mi-i teamă de sila ce cade
Şi scârbă de gloata ce vine.

Şi oare vre-odată urmaşii,
Ajunşi la un ceas fericit,
Lăsând înapoia lor laşii,
Putea-vor să strige- : „Am sosit !" ?

1939

www.dacoromanica.ro

SUFLETE

Te simţi adesea solitar.
Tăcerea e deplină, dar, –
Cu gândul bun, cu gândul rău,–
Tot suflete-s in jurul tău.

Cu simţ adânc înţelegând,
Ei vin la tine cu-al lor gând,
Şi tu te simţi aşa de-odat'
Înfricoşat sau mângâiat.

Şi cele mai misterïoase
Sânt sufletele dureroase
A' celor cari nu mai sânt
Decât cenuşă in pământ.

Sânt unii ce te urmăresc
Cu gândul lor cel duşmănesc,
Şi sânt prieteni nepătrunşi,
Ce-or rămânea etern ascunşi.

Sânt suflete multe şi vii,
Dar niciodată n'ai să ştii
Pe oamenii acei ce sânt
Şi cari nu-ţi spun un cuvânt.

1939

www.dacoromanica.ro

LUNTRILE FURATE ALE POLINESIEI

Din insula departe, pe largul Ocean,
În vremea când natura îndeamnă şi vrăjeşte,
Câte-o copilă fură o luntre şi porneşte
Pe apele imense şi fără de liman.

Ce vor în rătăcire să spuie n'ar putea,
Dar setea nesfârşită din sufletul lor vine
De a afla ce este în ţările străine
Pe care niciodată nu le vor cerceta.

Puterea piere 'ndată în fragedul lor braţ,
Un val duşmân în cale le prinde şi le 'nghite,
Căci mor pierdute 'n mijloc de valuri răscolite,
Şi àstfel se sfârşeşte cu tânărul nesaţ.

Nu are viaţa noastra acelaşi înţeles?
Un dor de ce nu poate să fie 'n veci ne prinde
Din Marea nesfârşită ce 'n faţă se 'ntinde,—
Şi nu ni-i dat s'ajungem la ţermul ce-am ales.

1939

www.dacoromanica.ro

VEDENIA...

Pe câmpia sumbră
Se strecoar'o umbră.

Albă-i e găteala,
Scânteie beteala.

Cearcă vechea casă,
Care 'ncet se lasă:

Prin ferestre sparte
Se vede departe,

Prin odăi nentregi
Latră câni pribegi.

Merge prin tot locul
Și-și cată norocul...

A murit în clipa
Când bătea aripa

Ceasului dorit,
Și s'a năruit

www.dacoromanica.ro

Toată fericirea.
O duce neștirea

În cămar' aleasă
Unde fu mireasă

Și n'a apucat
Ceasul fermecat,

Iar acum își cată
Partea inecată,

Fără Dumnezeu,
De ceasul cel rău.

Pe câmpia sumbră
Se strecoar'o umbră.

Albă-i e găteala,
Scânteie beteala....

1939

www.dacoromanica.ro

MINUNEA MĂNĂSTIRII

Era o mănăstire vestită 'n fund de munte,
Lăcaş pentru atâţia călugări evlavioşi:
Priviau către icoane, cu ochi bătrâni, sfioşi
Şi tremurau cucernic din bărbile cărunte.

De şapte ori răsună din turnu-i glas de clopot
Şi toaca dup' amiazi îi chiamă la sobor:
Biserica se umple de neagra ceat' a lor,
Şi sfânta rugăciune li se înalţă 'n ropot.

Şi iată dintr'odată că grindinile bat
Ogorul care hrană dăduse mănăstirii
Şi 'ntr'una se adună boala nenorocirii
Ca pe un loc ce este de Domnul blăstămat.

Şi se rugau atuncea în rost îngenunchiat
La Cel ce răstignirea primit-a pentru lume,
Chemând cu lacrimi calde dumnezeiescu-i nume.
Ei întrebară care-i grozavul lor păcat.

Şi-un glas grăi: „Închisă e vremea de minune:
Am fost flămând şi mila voastră nu m'a hrănit,
Şi, gol fiind eu, haina de-aici nu m'a 'nvelit:
Un ceas de milă face un veac de rugăciune".

1939

www.dacoromanica.ro

LIBER...

Era o zi de gânduri grele,
Şi-un neastâmpărat stigleţ,
Viniu şi veşnic săltăreţ,
Cânta nebun după zăbrele.

Şi-am înţeles atunci mai bine,
Pe-al grijilor mele temei,
Că pasărea nu-i pentru mine,
Ci-şi cere libertatea ei,

Cum amintirile-mi, în pături,
Veniau din vremi fără zăvor,
Cu liberul farmec al lor, –
Eu i-am deschis portiţa 'n lături.

1939

www.dacoromanica.ro

GLOSSĂ

Zi de zi şi an de an,
Cu durere te trudeşti
Ziduri nouă să clădeşti,
Înfruntând orice duşmân

După trudă şi tumult,
Se aşterne peste noi
O grămadă de noroi,
Peste ce-am făcut, — mai mult !

1939

www.dacoromanica.ro

PESCARUL ÎNECAT CHIAMĂ

Când trece-al păsărilor zbor
De-asupra Mării agitate,
Pescarii simt asupra lor
Osânda morții că s'abate.

Și din adâncul undelor
Aud sunând un glas de frate
În lungi chemări înduioșate
Către acei ce simt că mor.

www.dacoromanica.ro

CÂNTEC DE PRIMĂVARĂ

Corcoduș cu mii de flori,
Te-am văzut de-atâtea ori :
Noi ne ducem, tu nu mori.

Noi nu ne-om întoarce iară,
Tu în orice primăvară
Faci minunea-ți să apară.

Apoi tu, într'un târziu,
Vei fi foc curat și viu,
Noi, — țărână în sicriu....

1939

www.dacoromanica.ro

URA...

Te știu : tu nu ești omul ce stai în fața mea,
Oricât de 'ndreptățită pornirea ți-ar părea :
Cu mult mai veche este urgia ce mi-o porți ;
Ea vine de la ceia cari de mult sânt morți.

Odat' a fost o ură grozavă cu cei răi :
Mi-au biruit strămoșii pe 'naintașii tăi.
Ai miei erau, în lupta de-atunci, cei drepți și buni :
Pe răii ce căzură tu cauți să-i răsbuni,

Căci, când a vrut vre unul la pace să vă cheme,
Răspunsul vostru fuse injurii și blesteme :
În ceasul cel mai sacru al dreptului noroc,
Vărsarăți peste dânsul al patimilor foc.

În orice lovitură ce cauți să o dai,
Așa fiind menirea-ți, vinovăție n'ai,
Cum vei lăsa tu însuți aceiași moștenire
Acelor ce pe urmă-ți vor fi să se înșire.

www.dacoromanica.ro

Dar poate că e 'n luptă ceva ce 'ntrece rasa
Ce 'n tine mă urăşte, şi 'n mine, toată casa:
Cum moartea urmăreşte şi raza din amurg,
Din ura de lumină a' tale patimi curg,

Şi, cum peste câmpia de roadă stă furtuna,
Aşa asupra muncii mele caţi totdeauna,
Dar, oricât cu puterea de jos te-ai strădui,
Cu harul de de-asupra eu tot te-oiu birui!

1939

www.dacoromanica.ro

ÎMPOTRIVA SOARTEI

Te uită soartei drept în ochi :
De faima ei nu-ţi fie frică,
Puterea toată ţi-o ridică,
Exorcisând-o de deochiu !

Arunc'a vrăjilor ei haină,
Căci, dacă-ţi este împrejur
O taină, însuţi eşti o taină ·
Împrăştie-i fondul obscur !

În contra celor fără nume,
Ce-şi ţese mrejele supţiri,
Opune-a' tale hotăriri,
Căci – voia ta e forţă 'n lume !

1939

www.dacoromanica.ro

IDEAL...

E neagră pădurea și-adâncă,
Trec stafii ușor-lunecoase
Cu giulgiul plutind peste oase,
Și fiarele prada-și mănâncă.

Drumețul ce 'n calea-i tresare,
Spre-a se opri desperat,
Se simte din nou îndemnat
Când vede-o lumină în zare.

Acel ce-i chemat să îndure
Supt aprigul vremilor val
Păstrează 'n al său ideal
Un ochiu de lumină 'n pădure!

1939

www.dacoromanica.ro

POVARĂ...

Mergea un om împovărat,
Şi 'n cale a fost întrebat
De suflete înduioşate:
Ce e povara lui din spate?

El a răspuns: – Port anii miei:
Atâta sânt de mulţi şi grei,
De mijlocul mi-au îndoit,
Spinarea mi-o au gârbovit.

– Nu vrei s'arunci povara lor
Ca să ajungi din nou uşor?
Răspunse cel ce sta să moară:
– Dar este 'n ei a mea comoară!

1939

www.dacoromanica.ro

DE CE?

De ce s'opresc viața în margine înguste ?
Când mi s'a dat și mie acest veșmânt de
Venit-am din adâncul etern necunoscut :
Prin mine voia lumii cată un sens să guste.

Când îmi va fi și mie, înseninat, să mor ;
Nici vre un semn la groapă nu vreau să-mi steie pază :
M'a prinde iar într'insul vârtejul lumilor
Și ce a fost gândire va fi iar flori și rază.

1939

www.dacoromanica.ro

PE ŢERMUL EGEII

Aceia cari mor aice
Nu-şi află pace în pământ:
Cuprinşi de-un neînvins avânt,
Plutesc supt cerurile-antice,

Ca goenlanzii de catarg, –
Şi zboru-i duce înainte
Supt raza soarelui fierbinte
De-şi pierd fiinţa lor în larg.

1939

www.dacoromanica.ro

LILIAC DE PRIMĂVARĂ

O liliac, floare de Maiu,
Ni-aduci din persicul tău raiu.
Din sfânta Asie bătrână
Mireasma ta rară, păgână.

Serbezi o veche epopeie
Cum Firdusi ştiu s'o deie,
Trezind cu floarea ta ce cade
Sfârşituri de Şeherazade?

În drumul tău rătăcitor
Nu te-a vândut vre-un negustor?
Cu noi nu şi-a făcut pomană
Pentr'un safir, vre o Sultană?

Ori, poate, dintr'un vechiu surgun,
Vrând să păstreze ce-i mai bun,
O singuratecă domniţă
Cu ea adus-a a ta viţă,

Şi, de la oamenii cei răi
Întoarsă iarăşi la ai săi,
A vrut din ochii săi în rouă
O lacrimă s'o lase nouă?

1939

www.dacoromanica.ro

ACELA CE ESTE ÎN NOI...

Te-am căutat în ape și 'n munți te-am căutat,
În nouri și în soare,
În păsări și în floare,
În peșteri și 'n adâncul etern necercetat.

Ți-am dat atâtea nume de laudă și teamă
În imn și 'n rugăciune,
De nici nu se pot spune,
Și 'n limbi nenumărate mărirea ta se cheamă.

Au vrut să te ascundă în lumi neînțelese,
Cu farmece și vrajă,
Cu săbii stând de strajă
Și o teologie întreagă 'n jur se țese.

Făcutu-ți-au statuia în piatră și 'n metale,
În fel de fel de forme,
Sublime sau diforme,
Și 'mpodobit-au ziduri cu chipurile tale.

Ei te purtau prin tainiți, prin bolta cea albastră,
Ci tu erai cu noi,
La trudă și nevoi,
În gând și 'n orice faptă dumnezeiasc' a noastră!

1939

www.dacoromanica.ro

CE SPUNE CASTELUL DE LÂNGĂ MARE

E un castel de lângă Mare:
Stăpânii lui de mult sânt morți:
Se urcă iedera pe porți
Și trec liliecii prin culoare.

Dar mii de flori în jur răsar,
Aleargă fluturi nebunatici,
Se uită trandafiri sălbateci,
Curioși, prin golul solitar.

Din toate iese un blestèm:
Ce se opune asprei soarte
Nu se ridică peste moarte, —
Dar noi prin moarte, înviem!

1939

www.dacoromanica.ro

HOȚII

În viață sunt atâția hoți;
Îi vei cunoaște 'n șir pe toți.

În chip șăgalnic de femei
Ei fură a'inimii chei,
Însă, cu anii cari-au fost,
Ajungi a fi la adăpost.

Pe calea minții tot mergând,
Găsi-vei hoții cei de gând:
Într'un târziu, dacă muncești,
Cu-astfel de hoți te întâlnești.

Iar, dacă, suflet îndrăzneț,
Mergi hotărît pe-un drum răzleț,
– Nu-i ierte Domnul de păcate! –,
Găsi-vei hoți de libertate.

1939

www.dacoromanica.ro

VÂNTULUI

– De ce alergi neobosit,
Neobosit, nepoposit,
De ce o lume răscoleşti,
Ca zmeul aprig din poveşti?

– Şi oare credeţi că 'n deşert
Cu toate zările mă cert
Şi, parc' ar fi să mă răsbun,
Străbat stihiile, nebun?

Eu am o veste să aduc
Şi de aceia mă tot duc,
Ca vechiu drumeţ făr' de noroc,
Din om în om, din loc în loc.

O taină mi s'a 'ncredinţat,
Dar din adâncul vremii cat
Cu zbuciumarea mea întreagă.
Un suflet care s'o 'nţeleagă.

Eu am chemarea să-i şoptesc
Ce este sensul omenesc,
De ce-i sortit să se tot poarte
Între viaţă şi 'ntre moarte.

Şi, când va fi găsit, şi eu
Mă voiu opri din mersul mieu,
Dar însăşi rasa omenească
Nu va 'ndrăzni să mai trăiască.

www.dacoromanica.ro

HORĂ ITALICĂ

Cum fuge viţa 'ntre copaci,
Făcând în aier ca o salbă,
Un danţ ai zice 'ntre haraci,
O horă de-ale noastre, albă.

Şi greieruşii solitari,
Ce stau ascunşi în iarba deasă.
Sânt horei negrii lăutari,
Ca Ţigănuşii de acasă.

1939

www.dacoromanica.ro

FLORI ŞI VIEŢI

În lanul plin de roşii maci
Fetiţa paznică la vaci
E 'n rochie înflăcărată.

Şi àstfel dânsa se arată
O floare ca şi ceialaltă,
Rotindu-şi fusta ei învoaltă.

Şi-aceiaşi soart' a fi a lor:

A florii ce se veştejeşte,
A fetei care 'mbătrâneşte,—
Aceiaşi soart' a tuturor!

1939

www.dacoromanica.ro

ÎNAINTEA UNEI SCENE DE ÎNMORMÂNTARE ELENICĂ

Stă Thanatos și Hypnos, pe moartă de-o coboară :
— Asemenea-s în aripi, dar zeul Somn e june,
Iar zeul Morții vrâsta de om matur și-o spune,—
Și Hermes o salută în cea din urmă oară.

Plecat spre dânsa, Hypnos o prinde de picioare,
Pe când ea îl privește cu fruntea 'nseninată.
Spre drumul lung pornește cu fața luminată,
Când Thanatos o prinde milos de supțioare.

Înlături voi, icoane pe care le scornesc
Din ladurile negre a' raselor amare,
Schelete înarmate cu coasele barbàre :
Căci Thanatos și Hypnos aripile-și unesc!

1939

www.dacoromanica.ro

DOI SCRIITORI

Eu vin din vremi îndepărtate,
Când cărturari cu mâni rănite
Din luptele neisprăvite
Puneau în rânduri avântate

Dureri de care-o țară 'ntreagă
Plângea și glorii scump plătite,
Fricoși că vremea le înghite,
Și nimeni n'o să le 'nțeleagă.

Iar tu, din cârciume infame,
Din prihănite lupanare,
Prefaci gândirile-ți murdare
În scris ce stă să se destrame.

Eu voiu trăi prin tot ce vine,
Din veac în veac, viu în etern,
Pe când de azi ți se așternă
Gunoaiele peste ruine!

1939

www.dacoromanica.ro

NEMURITOAREA MOARTE

Corn de lună, moarte rece,
Prin a cerului pustie,
Aducând tristă solie
Stafia ta, albă, trece.

Lângă moartea creatoare,
Din vïaţă dând vïaţă.
Poartă blocul ei de ghiaţă
Moartea cea nemuritoare.

1939

www.dacoromanica.ro

ÎNTREBĂRI

E gândul mieu acela care
Apare subit și dispare,
Urmează iute și se curmă,
De nici nu-i poți umbla pe urmă ?

Atâta-i de neașteptat,
Încât tot ce s'a căpătat
Așa de fără pregătire
Îți pare lucru peste fire.

Și-așa e, cu adevărat :
Din altă lume-o fi zburat
Și-adesea pare că tu porți
Idei de la acei ce-s morți.

Eterne sânt aceste gânduri
Ce ne străbat pe noi în rânduri,
Și e datoare-a noastră minte
Să le transmită înainte.

www.dacoromanica.ro

Şi-aşa cum din nemărginire
Pornesc necontenite fire,
Sântem, când se desfac din caier,
Antene ce le prind din aier.

Iar când acest gând ne străbate,
De ce zădarnic ne-am trufi
C'am fi idei încorporate
Ce mâne libere vor fi ?

1939

www.dacoromanica.ro

FLORI UITATE...

Adesea 'ntre groasele foi
A' cărţii de 'nalta ştiinţă,
Vădind o uitată priinţă
Departe 'n al vremii şivoi,

Rămâne-aşa far' de rost
O urmă informă, uscată,
Din ceia ce vezi că odată
O fragedă floare a fost,

Rămâne, cu toate aceste,
Din marea iubirii poveste
Când viaţa apoi te desparte,
Cât floarea uscată 'ntr'o carte.

1939

www.dacoromanica.ro

SCENĂ VENEȚIANĂ

Pe margenea ferestrei stau florile în glastră:
Sânt trei, îngrămădite pe subredul prichiciu:
De-asupra umbrei dese din umedul gârliciu
Răstață toporașul zimbirea lui albastră.

În pragul dimineții trei degete se 'ntind,
Printr'o misterioasă grabire se strecoară
Și cu o delicată atingere ușoară
Foițele uscate cu grijă le desprind.

E-o fată ce primit-a ca dar de la iubit
Podoaba înflorită ce-atâta o 'ngrijește,
Ori o bătrână care, uitată, se gândește
La ceia ce odată o a împodobit?

1939

www.dacoromanica.ro

DESLEGARE

De ce în cărți să te trudești
Enigma lumii s'o găsești,
Când ți-o desleagă mult mai bine
Tot ceia ce-i în jur de tine.

În orice frunză a căzut
Menirea-ți însăși ai văzut
Și 'n fiecare nouă floare
Speranțele-ți renăscătoare.

Iar, când din tot vei fi ales
Un nesfârșit neînțeles,
Vei fi găsit în taina lor
Ce este viața tuturor.

1939

www.dacoromanica.ro

VÂNĂTOR DE APE

– Lunecând pe ape clară,
Singuratec călător,
O, pescar rătăcitor,
Ce vânezi pe und' amară,

Când ceri mării dar de peşte,
De mânia-i nu te temi?
Unde-s sfinţii cari-i chemi,
Când furtuna te sucește?

– Contra furiilor ei
Mă îndreaptă steaua mării
Spre lumina depărtării,
Unde stau veghind ai miei!

1939

www.dacoromanica.ro

RUGĂ ANTICĂ

Zeița Mării, către seară,
Pe-ai ei supuși s'a supărat
Și 'n ceață s'a infășurat
Ca să ni-ascund' a ei comoară.

— O, lasă falnicului astru
Minunea razelor să-și strângă,
În apele-ți să se răsfrângă
O nesfârșire de albastru.

Și, dacă'i fi indurătoare,
Iți vom aduce pe altar
Cu vin prețios ca un nectar,
Miresmele de lemne rare.

1939

www.dacoromanica.ro

FLORI DE MORMÂNT

Trecea pe stradă un moşneag,
Căţând un sprijin în toiag
Cu mintea greu înspăimântată, –
Şi a văzut râzând o fată.
Iar el rosti acest cuvânt:

– Nu vezi tu, fată, cine sânt?
Îţi pierzi un zimbet pe-un mormânt.
Cu râsu-ţi cată de răsfaţă
Pe cine 'ncepe-acum o viaţă.

–Eu, când priviam zimbind în zori
Simţiiu c'un glas veni a-mi spune
Să râd şi soarelui ce-apune:
Sânt pe mormânt atâtea flori!

1939

www.dacoromanica.ro

CIMITIRUL

În cimitirul plin de cruci
Să nu te sperii de năluci,
Căci supt uscatele tăpşane
N'aşteaptă cetele duşmane.

Ci în mormântul vechiu se ţine
Aceiaşi pulbere ca 'n tine
Şi spiritul ce-a fost cu ei
Asupra ta acuma-l iei.

El, sufletul, e călător:
Plecând de la acei ce mor,
C' un zbor de-arìpi uşoare 'ndată
În noi lăcaşul nou şi-l cată.

1939

www.dacoromanica.ro

CATEDRALA DIN REIMS

Înire castani și lilieci,
Vărsând mireasma lor pe vale,
Apare 'n turnurile sale,
A artei glorie de veci.

Bătu în tine tun vrăjmaș:
Ți-a profanat icoanele
Și ți-a sfărmat coloanele,
Rupând portalul tău trufaș:

Au vrut să sfarăme cu foc
Minunea vremilor francese
Și pe ruina-ți să așeze,
Sfidând, bătaia lor de joc.

Dar tu în slavă iar răsai,
De și cu rană peste rană,
Peste înjuria tirană,
Ca o vedenie din raiu.

1939

www.dacoromanica.ro

PROGRES

De ce atâta vitejie
În vremuri de economie ?
De ce să-ți cauți noul gând
Când scrisu-l faci și culegând ?

Odată, cu lumina 'n frunte,
Suiai pieptiș înaltul munte,
Acum te strecuri mititel
Prin gaura unui tunel.

Cum ai căta să aibi un nume
În lucruri ce se fac anume
Și nimeni nu mai poartă vina
Când se înșeală cu mașina ?

1939

www.dacoromanica.ro

POEȚILOR BOLNAVI

O voi, descreierați
Împărați
Ai noii poesii,
Copii

Ai vremilor neliniștite,
Ispite
Bolnâve s'au înstăpânit
Pe sufletul nepregătit

Și, 'n vremile de fier și silă
Și de păcate,
Vă spun cu milă:
Sănătate!

1939

www.dacoromanica.ro

CASTEL ITALIC

În vârful cel pustiu, pierdut
Castelul stă uitat și mut.
Peste al zidurilor rond
Stăpânul e un vagabond,

Între pereții colosali
Doar câni sălbateci i-s vasali
Și pe un vârf de meterez
Își face cuib un huhurez,

Pe stema comitelui mort
Păianjenul își face tort
Și până și oasele sale
S'au scurs de mult cu gârla 'n vale,—

De pare că ar fi demente
Mențiunile din documente
Și-ar râde draci zglobii ironici
În fiecare colț de cronici.

1939

www.dacoromanica.ro

EPIGRAMĂ

Cum cu oglinda la fereastă
Te tot trudeşti să te prefaci
Pentru ca astfel să ni placi,
Eu mă gândesc, văzând această

Schimbare datorită ţie,
Că n'am văzut o tinereţă
De înflorită frumuseţă, –
Ci una care-ai fi să fie.

1939

www.dacoromanica.ro

DRUMEȚ SĂRMAN

Drumeț sărman care te duci
În noaptea plină de năluci,
Când niciun suflet nu veghează
Și numai luna este trează,

Ești un bandit cu gânduri rele?
Ești un poet râvnind la stele?
Ori te va fi dorind cumva
La vre-o fereastă cineva?

Cum nu știm noi nimic de tine,
Nici de-al tău rău, nici de-al tău bine,
Așa se duce în neștire,
Etern, intreaga omenire.

O, Doamne, Tu cel ce știi toate
Și-a cării voie orice poate,
Când nu știm ce și nu știm cum,
De ce ne'i fi pornit pe drum?

Drumeți pierduți în noapte-adâncă,
Așa sântem și vom fi încă
Pe drumul care ni-i ursit
Spre ținta cea de negăsit.

1939

www.dacoromanica.ro

MOMENT

O clipă e în care
În taină te 'nveleşti
Şi degete fugare
Se-alunecă 'n fereşti.

Trec umbrele în şoapte
În lung alaiu tăcut :
Pe vre-un stăpân pierdut
Un câne-l plânge 'n noapte.

1939

www.dacoromanica.ro

ÎN CARSO

Pe locuri cu urcuşuri grele,
Pământ pustiu neasămănat,
Urîaşii pietre-au sămănat
Şi blăstăm au cuprins în ele.

Zădarnic blăstămul se-aruncă:
În orice om e creatorul,
Şi ei deschid aici ogorul
Cu binecuvântări de muncă.

Din stâncă ei săpară glie,
Prinzând pe boii buni în juguri,
Cu fierul harnicelor pluguri
Făcură nouă ctitorie.

1939

www.dacoromanica.ro

RĂZBOIU...

Ce binecuvântare din cer vine să cadă
Pe câmpul care razei fierbinți se lasă pradă!
Averi nenumărate în lanuri se ascund
Și aurul în valuri se 'ntinde până 'n fund.

În fiecare clipă natura face-un salt:
Un vânt se joacă 'n floarea porumbului înalt
Și păsările cântă din lacoma lor gușă: —
Fantomă sângeroasă, de ce ni bați la ușă?

1939

www.dacoromanica.ro

CLOPOTELE SUNĂ

Când sună clopote voioase,
Cinstind izbânda forței brute
Și rugăciuni melodioase
Se 'nalță către ceruri mute,

Pe crucea răstignirii sale
Apare Cel Milos ironic,
Pe când, pe triumfala-i cale,
Satan se zbuciumă demonic.

1939

www.dacoromanica.ro

RĂZBOIU...

Din capetele lumilor
Porni un vânt distrugător,
Ducând pe-aripa lui omor.

În nebunia-i călătoare
Cu o suflare-otrăvitoare
Ucide bietele popoare.

Când vei simți grozava-i larmă,
Venind și țara ta de-o darmă,
Din orișice să-ți faci o armă!

1939

www.dacoromanica.ro

WAVEL

Stau regii de-altădată supt bolta de granit.
Pe oase simt cum pasul vrăjmașului se lasă.
Întreaga tragedie a țării îi apasă,
Și sufletul lor arde ca într'un jar cumplit.

Ar vrea să plece 'n lume cu toți ai lor, pribegi,
Fugind din locuri care acum nu mai sânt sfinte,
Căci zidurile însești nu li se par întregi, –
Dar straja cea tirană li iese înainte.

Și ei se 'ntorc în taină, și trupul cade iar
C'un zgomot de durere în groapa profanată ;
Ca stafii dureroase acolo 'n fund dispar, –
Căci nicio licărire de zori nu se arată.

1939

www.dacoromanica.ro

UMBRELE

Închide doar ochii și umbrele trec.
Cu fețe duioase se 'ntorc către tine:
Ceva din viața pierdută revine,
Când ceata lor tristă încet și-o petrec.

Alaiul de umbre astfèl se destramă:
Îi doare când pragul aproape și-l simt,
În albele valuri legate sânt strimt:
Să-i scapi de osândă, pe tine te chiamă.

Ci buza-ți păzește: un singur cuvânt
Ajunge să sfarme o vrajă ușoară:
Din nou de neantul lor se înfioară,
Și-i soarbe 'n adâncuri eternul mormânt.

1939

www.dacoromanica.ro

PASTEL

Sânt multe flori acum pe drum,
Dar nu este niciuna cum
Răsar supt bolta clar albastră
Femeile din rasa noastră.

Supt ploaie albă de petale
De vreme s'a pornit pe cale
Copila sprintenă de țară,
Ducând cu ea o primăvară.

1930

www.dacoromanica.ro

PĂSĂRE ÎNTÂRZIATĂ

O pasăre întârziată
Într'o țișnire de săgeată
Trecu spre seară prin balcon.

Adusu-mi-ai poate un zvon
De la cei dintr'o 'mpărăție
Ce nu știe altă solie?

Trimesu-te-au, de multul dor
Ce li-a rămas de casa lor,
O, neagră pasăre târzie?

În fâlfâirea-ți plumburie
Aduci chemarea ca de-acum,
Să-mi iau și eu același drum?

1939

www.dacoromanica.ro

SPARTA ŞI ATENA

Oricât ar fi nedreaptă soarta,
Legând cu laur dârza frunte
Şi-ar strânge degetele crunte,
Nu sânt din Sparta !

În altă lume mi-i arena.
Când pleacă luminoasa minte
Alături eu merg înainte
Tot cu Atena !

1939

www.dacoromanica.ro

GLOSSĂ

Poţi fi puternic ca un rege,
Glorios să fie al tău nume,
Atâta vei afla in lume,
Ca mulţămire: a 'nţelege.

Oricât de drept tu te-ai lupta
In cea mai aprigă 'ncordare.
Nimic mai sfânt vïaţa n'are
Decât: plăcerea de-a ierta.

Şi, orişicât te chinuieşti
Să legi puteri in duşmănie,
Un alt lanţ nu poate să fie
Decât acesta: să iubeşti.

1939

www.dacoromanica.ro

PRIVIRE

Oprește-ți privirea cea cruntă
De dușmănie și ură:
De-aceia din fața-ți te 'ndură,
Mândria din ei n'o înfruntă,

Și, numai când ochii trimet
O rază de caldă iubire,
Îngăduie să se răsfire
Dintr'înșii îndemnul secret.

1939

www.dacoromanica.ro

ANACREONTICĂ

În oricare vârstă se cere
Din mijlocul luptei ce dai
Şi suferinţii ce-o ai
O clipă de dreaptă plăcere.

De ce s'o goneşti cu asprime,
În anii cât nu stai să mori?
Mormintele-s pline de flori,
Şi nu sânt oprite de nime

1939

www.dacoromanica.ro

ALTĂ NEMURIRE

Murim cu totul? Oare nu-i
În gropile pământului
Un fel ascuns de-a ne uni
Cu cei ce 'n urmă ni-or veni?

Şi, când s'a dus această minte
Şi nu mai e rost de cuvinte,
N'aflăm pe lume şi alt drum
Decât acel de păn' acum?

Nu este dincolo de vreme
Ceva ce poate să ne cheme?
Nu-i trupul nostru numai haina
Şi după el începe taina?

1939

www.dacoromanica.ro

PRIVIGHETOARE ŞI VRĂBII

Sta o privighetoare-ascunsă
În fundul negrului desiş :
Privia la vrăbii pe furiş,
Crezându-şi pacea nepătrunsă.

Îi spune-o vrabie cuminte :
— Te văd de şi te-ascunzi. Ci zi,
De ce nu cânţi şi 'n miez de zi ?
Doar ai un public înainte !

1939

www.dacoromanica.ro

LIPSURI

O, lipsuri câte mi le știu!
Dar, pânămi am un suflet viu,
Voiu trece totuși peste ele,
Căci știu că 'n lucrurile grele

Greșelile doar umbre sânt,
lar fapta insăși darul sfânt:
Cu cât mai larg suind ajungi,
Cu-atâta umbrele-s mai lungi!

1939

www.dacoromanica.ro

OCHI MORȚI DE CASĂ PĂRĂSITĂ

Ochi morți de casă părăsită,
De-atâta timp fără stăpân,
Acum în jocul ei păgân,
Ruina stă să te înghită.

Arare vre-un drumeț să cate
A prinde ceia ce-ai ascuns:
E întunerec nepătruns
În jalnica pustietate.

Și totuși parcă se năzare
Ceva din dulcile priviri,
Și umbre albe trec în zare:
A' dispărutelor iubiri.

1939

www.dacoromanica.ro

NU-ŢI PLACE VIAŢA ?

Nu-ţi place viaţa ? de ce oare ?
In ea-i lumină şi iubire
Şi gânduri vin să se înşire,
Purtând aceia ce nu moare.

Iar, dacă moartea ne aşteaptă
Şi treci spre ea prin suferinţi,
La oamenii ce sânt cuminţi
Şi-aceia-i lege înţeleaptă.

Şi rostul oricării plăceri
E să rămâie 'n urmă ieri,
Căci calea-i este măsurată,
Şi nu revine niciodată.

1939

www.dacoromanica.ro

SCHITUL MAICILOR MOARTE

Pierdut e schitul în noroaie,
Catapeteasma 'n jos se frânge,
Din ziduri curge-un praf de sânge,
Şi sfinţii se cojesc în ploaie.

Dar, când pe cer e luna plină,
O maică trece 'nfiorând
Un lemn, de toacă atârnând,
Şi umbre negre prind să vină.

1939

www.dacoromanica.ro

PROGRES ŞI NATURĂ

Prin tehnicele meşteşuguri
Clădim ziduri, biruitori,
De pe terasele ca rugul
Privim apoi triumfători.

Trudim spre ce e mai măreţ,
Ţintind continuu spre mai bine,
Dar dorul cel mai îndrăzneţ,
Natură, e să fim cât tine!

1939

www.dacoromanica.ro

DRUMUL VEŞNIC AL CAVALERULUI

Castelul stă mocnit şi mut:
De mult lumina n'a văzut.
Când este mai sălbatec cerul,
Atunci porneşte cavalerul.

Străbate munţi, străbate văi,
Zădarnic cată pe ai săi,
Dar lui aşa i se năzare
Că sânt ascunşi în depărtare.

Duşmânul a venit aici,
I-a luat copiii lui cei mici,
Şi de durerea fără nume
Măicuţa lor s'a dus în lume.

De-atuncea ani s'au înmulţit,
Dar pacea lui nu şi-a găsit,
Şi în năcazurile sale
Bătrânul veşnic e pe cale.

I-a spus un preot că în cer
Găsi-va tristul cavaler
Întreagă scumpa lui comoară,
— Dar el îi vrea pân' să nu moară!

1939

www.dacoromanica.ro

NEMURIRE

Pe lume-i sortit să se poarte
Vedenii menite la moarte :
Când vine Ea, recea şi sumbra,
Ca fumul ne ducem, ca umbra.

Ce este dintr'însa în noi
Se duce la ea inapoi
Dar sufletul ce este în mine
Dintr'însa, stupida, îmi vine?

1939

www.dacoromanica.ro

RUGĂ DE CÂMP ANTIC

Zei răi, păgâni,
Ţin ceru 'n mâni.

Vin din păduri
Pe arături
Nourii suri.

Maică natură,
Rupe, te 'ndură,
Pânza cea sură.

Fă-le să 'ncete
Recile cete,
Şi ni trimite

Fermecătoare,
Peste ogoare
Aur de soare!

1931

www.dacoromanica.ro

SFAT

Dacă, în calea-ţi, înţelepte,
Când, răsărindu-ţi perii suri,
Odihna anilor maturi
O ştii că are să te-aştepte,

Un tânăr gând s'a furişat,
Nu te uimi: e doar o glumă!
Un trandafir întârziat
Supt cea d'întâiu a toamnei brumă.

1939

www.dacoromanica.ro

GÂNDULUI

Prin tine domn al lumi-s eu;
Când toate zările străbaţi
Prin orişice piedeci răsbaţi,
Albină de-aur, gândul mieu.

În zborul tău nemărginit
Prin bogăţiile ce-aduni,
De orice lipsuri mă răsbuni:
Prin suferinţi sânt fericit.

Albină de-aur, gândul mieu,
Când peste toate stăpâneşti,
Răzbind puterile-omeneşti,
Îmi simt râvniri de Dumnezeu.

1939

www.dacoromanica.ro

ACELAȘI CEAS AL MORȚII

Era un straşnic călăreț
Și furtunatec calul lui:
La serbători era măreț,
Grozav in fața focului.

Dar iată că i s'a părut
Că la sirepu-i de odată
Focul din ochi a mai scăzut
Și bătrâneța se arată.

Simțind că vremea a venit
Să piardă unica-i comoară,
Voința lui a inlemnit,
Și s'a simțit dator să moară.

Se duse drept către măcel,
Pornind războiu ultima oară,
Și 'n prăbușirea de oțel
Și om și cal se sfărâmară.

1940

www.dacoromanica.ro

PESTE FILOSOFII...

Atâtea gânduri se lovesc,
Încât, tu, suflet omenesc,
Oricât de tare ai să fii
Te'i pierde în filosofii.

Destul, destul ne-am tot muncit!
Să vie un suflet smerit
Şi peste toată mândra veste
Să spuie o simplă poveste.

1940

www.dacoromanica.ro

FINLANDEI

În ţara ta, Suomi, sânt mii de lacuri clare.
Mai limpede să fie niciunul nu se pare
Decât sufletul tău,

Stătuşi fără de preget măreţ în faţa silei
Şi-ai dat învăţătură miseriilor zilei
Prin lupta cu cel Rău.

Acelor ce atins-au pământul tău cel sfânt
Deschisu-li-ai în codri uriaşul lor mormânt.
De au murit în van.

Şi singură ajunse sublima-ţi desperare
Să facă dovedirea că nu-i nimic mai tare
Decât dreptul uman.

1940

www.dacoromanica.ro

FLORILE BĂTRÂNEȚEI

În oricare vrâstă se cere
Din mijlocul luptei ce dai
Și suferinții ce o ai
O clipă de dreaptă plăcere.

De ce-ai goni-o cu asprime,
În anii cât nu stai să mori?
Mormintele-s pline de flori,
Și nu-s oprite doar de nime.

1940

www.dacoromanica.ro

FAPTA VEŞNICĂ

De fapta ta rămâi legat,
Orice ar fi în jur de tine,
Cu lanţul ei de fier te ţine,
Oricât să scapi te'i fi rugat.

Ea este ca şi umbra ta,
Ce s'ar întinde pe-al tău nume:
Până-ţi vei pierde umbra 'n lume,
Ea nu se va mai depărta.

1940

www.dacoromanica.ro

ADAUS

www.dacoromanica.ro

SONETE

Trântită 'n colţul străzi, de vremuri şi de boale
Albită, cu obrazul zbârcit ca o strafidă,
Câta in silă ochii bătrâni sa şi-i deschidă
Când lumea in petreceri mergea incet la vale.

Întinse-o mână slaba, cu umbrà 'ntre ciolane.
Ceru plângând pomană, sfios, de două ori :
Avea ochi mari albaştri, duioşi şi visători,
Ce se umpleau de lacrimi, când imi zicea „Cucoane"...

Şi m'am gândit atuncea ce-a fost acest stârv viu
În viaţa ei intreagă din leagăn la sicriu,
În care-o să se culce indată pentru veci.

Poate-a iubit, şi ochii albaştri, plini de foc
Sticliau in alte vremuri şi nu, ca astăzi, reci,
Poate-a gustat o clipă al traiului noroc.

www.dacoromanica.ro

II.

Pierdut e'n umbră dulce iatacul. Printre flori
Ascunsă, varsă raze o candelă albastră,
Şi vânt de noapte leneş cu glas tânguitor
Ca un copil sfielnic scânceşte la fereastră.

Mirosuri aromite se 'nalţă în odaie,
Ceasornicul socoate clipeala liniştit,
Un flutur prins îndreaptă aripa-i spre văpaie
Şoptesc poveşti ascunse perdelele de cit.

Ea doarme în alcovul cel nins. In jos o mână
Se lasă desmierdată. Suflarea iei se 'ngână
Cu zgomotul de-aripe al micului pribeag.

Prin somn zimbeşte. Faţa aprinsă-i e de dor:
Visează poate-atuncea că vede pe-al ei drag,
Ce vorbe dulci îi spune cu glas tremurător.

1890

www.dacoromanica.ro

TABLA DE MATERII

www.dacoromanica.ro

TABLA DE MATERII

I. — *Amurg (1921-1939).* Pagina

Forme nouă 5
Nu minți 6
Grâu pierdut 7
Veacuri pierdute 8
Cel din urmă 9
Nemurire 12
Inițiați 14
Melancolie 15
Frânturi de evanghelii neștiute 16
Încercări divine 17
Nemurire 18
Privelişti italiene 19
Crez 21
Te văd... 23
Cad de pe ramuri 24
Dor de moarte 25
Credință 26
Grijă 27
Castelul toscan 28
Sărace de urmele mele... 29
Norocul 30
Peste moarte... 31
Nereida toamnei 32
Singurătate 33

www.dacoromanica.ro

Pagina

Râul 34
Pajişti înflorite 35
Învăţături 36
Veneţia veche 38
Nu-i nimeni de prisos 39
Aceiaşi nemurire 40
Zile pline 41
Taină 42
Zboruri 43
Primăvară 44
Neant mistic 45
Serenadă 46
Moartea Profetului 47
Farul 49
Hudson 50
Imn al ţării 51
Bagă de samă! 52
Spre primăvară 53
Turnul 54
Tăria Vieţii 55
Mistere 56
Ideia 57
Stavilă... 58
Flori şi gânduri 59
Cumineţenie... 60
Jocul Firii 61
Lacrima proorocului 62
Amintiri 63
Copaci bătrâni 64
Eternitate 65
Cei ce nu mai sânt... 66
Vulturul dumesnicit 67
Tâlc 68
Stele clare 69
Morţii 70
Pastel flamand 71
Morţii mei 72

www.dacoromanica.ro

Pagina

Școlii nouă de istorie 73
Brădet polon 75
Fapta 76
Cântecul barbarului 77
Ioan Sobieski 78
„Ție Doamne...“ 79
Pe drum... 80
Infruntare 81
Farmec 82
Faptă în vânt 83
Dimineții... 84
Versurilor... 85
În biserică 86
Înaintea mumiei lui Ne-Fru 88
Dunării 89
Noii Poesii 91
Ce dăinuiește 92
Țerm italian 93
Fereşti moarte 94
Amalfi 95
În Lațiu 96
Pompeii 97
Ger şi soare 98
Ger 99
Minunea pădurii 100
Case moarte 101
Frunze moarte 102
Imn tăcerii 103
Insula chiparoşilor 104
Primăvară 105
Lumină bună... 106
Miramare 107
Vina gândului 109
Prevestire 110
Pe piatra poetului antic 111
Peste noi 112
Gânduri-nouri 113

www.dacoromanica.ro

Pagina

Plângere pentru trup 114
Iugurtha 116
Versului 117
Henric al IV-lea la Canossa 119
Durere şi Moarte 120
Iubire 121
Glas fără trup 122
Bibliilor umane 123
Glasuri 124
Visionarul poetic 125
Poesiei teosofice 126
Serenitas 127
Generaţii... 128
Amintirea 129
Brad trăsnit 130
Rândunel 131
Dureri ascunse 132
Durere şi moarte 133
Temutul judeţ 134
Prăpastie şi lumină 135
Liniştire 136
Gândului 137
Tinereţa 138
Palat veneţian supt lună 139
Minunea 141
Două iubiri 142
Mormântului 143
Glosa 144
Spre Spania 145
In Castilia 146
Escorialul 147
La Roma 148
Granada 149
Marea latină 150
Doi zei... 151
Baroni de demult 152
Amurgurile noastre 153

www.dacoromanica.ro

Pagina

Eşti omul vremii tale? 154
Oraş industrial 155
Prea sus... 156
Rugăciunea ostaşului uitat 157
Pământ roşu 158
Glasuri... 159
Legenda regelui paznic 160
Două arte 161
Pe o ruină 162
Cal bătrân 163
Pedeapsa fericirii 164
Arhanghelul şi sportivul 166
Fântâni veneţiene 167
Gândului 169
Dimineaţă sură 170
Visiune veneţiană 171
Vrăbii... 172
Glossă 173
Zbor de rândunele 174
Duşmanii 175
Colţ italian 176
In clipa revisiunilor 177
Ultimul Indian 178
Râul 179
Marinari supt valuri 180
Puterile cele mari 181
Seară 182
Toamnă 183
Străinul 184
Permanenţe 185
Pe urmă... 186
Eternitate 187
Fericire 188
Supravieţuire 189
Iconoclaşti 190
Spleen 191
Fabulă 192

www.dacoromanica.ro

Pagina

Drum drept 193
Suflete 194
Luntrile furate ale Polinesiei 195
Vedenia... 196
Minunea mănăstirii 198
Liber... 199
Glossă 200
Pescarul înecat chiamă 201
Cântec de primăvară 202
Ura. 203
Impotriva soartei 205
Ideal... 206
Povară... 207
De ce? 208
Pe termul Egeii 209
Liliac de primăvară 210
Acela ce este în noi 211
Ce spune castelul de lângă Mare 212
Hoţii 213
Vântului 214
Horă italică 215
Flori şi vieţi 216
Inaintea unei scene de inmormântare elenică . . 218
Doi scriitori 219
Nemuritoarea moarte 219
Intrebări 220
Flori uitate... 221
Scenă veneţiană 222
Deslegare 223
Vânător de ape 224
Rugă antică 226
Flori de mormânt 227
Cimitirul 228
Catedrala din Reims 229
Progres 230
Poeţilor bolnavi 231
Castel italic 232

www.dacoromanica.ro

Pagina

Epigramă 233
Drumeț sărman 234
Moment 235
In Carso 236
Războiu... 237
Clopotele sună 238
Războiu... 239
Wavel 240
Umbrele. 241
Pastel 242
Pasăre întârziată. 243
Sparta și Atena 244
Glosă 245
Privire 246
Anacreontică. 247
Altă nemurire 248
Privighetoare și vrăbii 249
Lipsurl 250
Ochi morți de casă părăsită. 251
Nu-ți place viața? 252
Schitul maicilor moarte 253
Proces și natură 254
Drumul veșnic al cavalerului 255
Nemurire 256
Rugă de câmp antic 257
Sfat. 258
Gândului 259
Același ceas al morții 260
Peste filosofii 261
Finlandei 262
Florile bătrâneței 263
Fapta veșnică 264
Sonete 267-8

www.dacoromanica.ro

Aşezământul tipografic
„Datina Românească"
Vălenii-de-Munte
Prahova

Preţul: 50 lei.

www.dacoromanica.ro